

การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง

สารนิพนธ์
ของ
สกุณา นองมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2549

การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง

สารนิพนธ์
ของ
สกุณา นองมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง

บทคัดย่อ
ของ
สกุณา นองมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2549

สกุณา นองมณี. (2549). การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอีย เอือ เอัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ เอัว ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล จำนวน 6 คน ซึ่งได้มาด้วยการเลือกโดยวิธีเจาะจง โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ เอัว โดยใช้เพลง ดำเนินการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน รวมทั้งหมด 30 ชั่วโมง และทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วย สระ เอีย เอือ เอัว แบบแผนการทดลองในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ(One Group Pretest-posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แผนการสอน จำนวน 30 แผน เพลงที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ เอัว และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ เอัว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่ามัธยฐาน (Median) พิสัยควอไทล์

ผลการศึกษาพบว่า

1. การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ เอัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ และ เอัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE DIPTHONGS - WORDS READING SKILL DEVELOPMENT FOR LEARNING
DISABLED LEVEL 1 STUDENTS USING SONGS

ABSTRACT
BY
SAKUNA NONGMANEE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
May 2006

Sakuna Nongmanee. (2549). *The Diphthongs - Words Reading Skill Development for Learning Disabled Level 1 Students Using Songs*. Minor thesis Master degree of special education. Bangkok : Graduate School Sinakarintharawit University. Advisor : Prof.Dr. Padoong Arrayawinyoo.

The purpose of this research was to develop the diphthongs words reading skill of learning disabilities level 1 students by using songs. The subjects were 6 learning disabled level 1 students of Nonghoykong school Langu Satun in the 2006 academic year. The instruments were lesson plan and the test of diphthongs words reading skill. The experiment lasted 6 weeks , 5 days a week , totaling 30 sessions. The design was One Group Pretest – Posttest Design. The data were analyzed using Wilcoxon on Matched Pairs – Signed Rang Test.

The result was as follows.

1. The diphthongs words reading skill development of level 1 learning disabilities (L.D) by using songs was in the fairly good level.
2. The abilities in reading words blending with diphthongs varied. For the [i:a] [:a] and [u :a] diphthongs the post test scores increased significantly at .01 level

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาในการให้คำแนะนำ ปรีกษา และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดารณี ศักดิ์สิริผล อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์ อาจารย์มหาวิทยาลัยทักษิณที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์พัชรี จีวพัฒน์กุล และอาจารย์ตลอดเลบ หมาดเหยด อาจารย์พัทยา ภักดีบุรี ที่ให้คำปรึกษาช่วยเหลือแนะนำแก้ไขความบกพร่องต่างๆในการจัดทำแผนการเรียนรู้และเพลง ข้อเสนอแนะและเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สัญญาชัย ฝ่าหละเหย็บ ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียน บ้านหนองหอยโข่ง คณะครูโรงเรียนบ้านหนองหอยโข่งทุกท่านและนักเรียนโรงเรียนบ้านหนองหอยโข่งที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลือในการทดลองด้วยดีเสมอมา

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และทุกๆคนที่ให้กำลังใจผู้วิจัยรวมถึงเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้องๆ นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาพิเศษทุกท่านที่ให้ข้อเสนอแนะ และเป็นกำลังใจในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา

สกุณา นองมณี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการศึกษาวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
สมมติฐานการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารที่เกี่ยวกับความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	6
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	6
ลักษณะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	7
เด็กประถมศึกษากับการบกพร่องทางการเรียนรู้.....	10
การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้...	12
การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	14
ความหมายของการอ่าน.....	14
ความสำคัญของการอ่าน.....	16
ความมุ่งหมายของการสอนอ่าน.....	19
ปัญหาและข้อบกพร่องในการอ่าน.....	20
วิธีการสอนอ่านและขั้นตอนการสอนอ่าน.....	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเพลง.....	24
ความหมายของเพลง.....	24
ความสำคัญของเพลงส่งเสริมการสอน.....	25
ประเภทของเพลงส่งเสริมการสอน.....	26
หลักการใช้เพลงประกอบการสอน.....	26
การสอนเพลงและส่งเสริมการสอนภาษาไทย.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้.....	28
งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	32
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	32
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	34
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล.....	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	43
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	43
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	43
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	44
อภิปรายผล.....	44
ข้อสังเกตที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า.....	45
ข้อเสนอแนะ.....	46
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	46
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	46
บรรณานุกรม.....	46
ภาคผนวก.....	52
ภาคผนวก ก.....	53
ภาคผนวก ข.....	55
ภาคผนวก ค.....	94
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	104

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง.....	34
2 แผนการสอน.....	35
3 แสดงผลการเปรียบเทียบการอ่านคำก่อนใช้เพลงกับหลังการใช้เพลง.....	39
4 การเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ เอีย ของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการฝึก โดยใช้เพลง.....	40
5 การเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ เอือ ของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการฝึก โดยใช้เพลง.....	41
6 การเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ อัว ของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการฝึก โดยใช้เพลง.....	42

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกลักษณ์ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการติดต่อสื่อสารเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตเพื่อแสวงหาความรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ (ศิริอร อินทร์ตลาดชุม. 2546 : 27) การเรียนรู้ทุกกลุ่มประสบการณ์ภาษาไทยเป็นพื้นฐานที่สำคัญนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านย่อมส่งผลต่อการเรียน เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการเรียนรู้ได้ดีขึ้นตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2544 มุ่งเน้นทักษะทั้ง 4 ด้านคือ การอ่าน การฟัง การพูด การเขียนและภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น และจากการจัดการเรียนการสอนพบว่านักเรียนประมาณร้อยละ 80 – 90 ต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเรียน

ทักษะการอ่านนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนภาษาไทยสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดนโยบายการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย มุ่งเน้นให้อ่านออก อ่านคล่องเป็นสำคัญก่อน จึงจะไปสู่ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อน เพราะก่อนที่จะเริ่มพัฒนาการเขียนได้นั้นต้องมีทักษะการฟัง การพูดและการอ่านมาก่อน (บันลือ พงกษะวัน. 2533 : 56) ดังนั้นการอ่านจึงต้องพัฒนาเพื่อเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และให้ผู้เรียนใช้การอ่านแสวงหาความรู้ รับรู้เรื่องราวต่างๆด้วยตนเองสามารถนำความรู้มาใช้พัฒนาตนเองและฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ เพื่อใช้ในการสื่อสารต่อไป

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นเด็กที่มีความบกพร่องจากสภาวะและกระบวนการทางจิตวิทยาส่งผลให้เกิดความบกพร่องในด้านใช้ภาษา ทั้งการพูด การฟัง การเรียนรวมถึงทักษะการอ่านทั้งอ่านออกเสียงและสะกดคำสภาวะความบกพร่องดังกล่าวยังเป็นปัญหาในด้านการเรียนคณิตศาสตร์อีกด้วย เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อยู่รวมไปถึงเด็กที่ได้รับบาดเจ็บทางสมองเด็กที่มีปัญหาทางด้านการอ่าน (Dyslexsia) เด็กที่มีปัญหาในด้านการฟังและพูด (Aphasia) แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาอันเกิดจากความบกพร่องทางสายตา ความบกพร่องทางการได้ยินและการเคลื่อนไหวภาวะปัญญาอ่อน ความบกพร่องทางอารมณ์ และความเสียเปรียบทางสภาวะแวดล้อม (ผดุง อารยะวิญญู. 2539 ; อ้างอิงจาก Reynolds & Birch. 1997) เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านการอ่านก็เป็นเด็กพวกหนึ่งที่อยู่รวมอยู่ในจำนวนดังกล่าว

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 65) กล่าวว่า ปัญหาด้านการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้มีงานวิจัยจำนวนมากระบุว่ากว่าครึ่งหนึ่งของเด็กเหล่านี้มีปัญหาด้านการอ่าน ซึ่งลักษณะของความลำบากในการอ่าน คือ อ่านคำไม่ถูกต้อง อ่านไม่ออก อ่านสลับคำ อ่านซ้ำ ฯลฯ ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กมีปัญหาในการจำตัวอักษรไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าตัวอักษรใดมาก่อน และที่สำคัญเด็กเด็กไม่สามารถแยกเสียงสระจากคำที่อ่านได้

หลักการสอนอ่านในภาษาไทยมี 3 แบบคือ 1. สอนให้อ่านได้ มีวิธีสอนโดยการให้อ่านเป็นคำเริ่มจากรูปภาพไปสู่คำและประโยค 2. สอนให้อ่านออก วิธีนี้ต้องสอนให้รู้จักพยัญชนะสระ เพื่อใช้ผสมเสียงแล้วอ่านเป็นคำ ๆ เน้นการออกเสียงให้ถูกต้อง จากปัญหาดังกล่าวจึงจำเป็นต้องใช้หลักการเชื่อมโยงการเรียนรู้ โดยการให้เห็นพยัญชนะ สระ แล้วจึงฝึกผสมเสียงสะกดคำ 3. สอนให้อ่านเป็นขั้นนี้ถือเป็นการเรียนรู้เรื่องราวจากการอ่านนำมาประเมินตัวละครวิเคราะห์ผลจากการอ่านนำไปสู่การอ่านเป็น (บันลือ พฤษะวัน. 2534 : 4) การสอนอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดที่ต้องทำความเข้าใจความหมายสัญลักษณ์ผ่านทางสายตาเข้าสู่สมองโดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่มาช่วยให้ความหมายของสัญลักษณ์มองเห็นได้ชัดเจนขึ้น จึงส่งผลให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2532 ; อ้างอิงจาก. Smith. 1971) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนของครูต้องจัดให้นักเรียนเกิดประสบการณ์โดยการอ่านและให้คำแนะนำการอ่านแก่ผู้เรียนจึงจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดผลสำเร็จในการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการสอนอ่านให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำเป็นต้องใช้เทคนิค วิธีการสอน และสื่อการสอนที่เหมาะสมกับสภาพของเด็กเพื่อให้เด็กได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่และได้ประโยชน์อย่างแท้จริงจากการอ่าน

สื่อการสอนภาษาไทยแบ่งเป็น 3 ประเภทคือ สื่อประเภทวัสดุอุปกรณ์ สื่อประเภทเครื่องมือและสื่อประเภทวิธีการ แต่การนำสื่อไปใช้ในภาษาไทยมิได้แยกประเภทแต่จะใช้ร่วมกันเพื่อสนองจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในการเรียนรู้ การสอน จากการเรียนตามจุดประสงค์นั้น ๆ และจะต้องมีการฝึกกิจกรรมซ้ำ ๆ และการทบทวน (ธวัช วันชูชาติ. 2547 : 163) จึงจำเป็นอย่างยิ่งในชั่วโมงสอนครูจะต้องใช้สื่อหลาย ๆ ประเภทเพื่อประกอบการสอนให้บรรลุผลตามจุดประสงค์นั้น ๆ และการใช้สื่อการสอนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้โดยสะดวกและรวดเร็วทำให้ง่ายขึ้นและจำได้นาน ขณะเดียวกัน สื่อการสอนยังช่วยแบ่งเบาภาระของผู้สอนช่วยให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีขึ้น ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจต่อบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นโดยเฉพาะในการสอนภาษาไทย (อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2542 : 213) เพลงก็เป็นสื่อการสอนที่นำมาสอดแทรกในกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ได้เป็นอย่างดี เพราะท่วงทำนองของเพลงเป็นสื่อที่ช่วยในการจดจำ เนื้อร้องของเพลงได้ง่าย จะเห็นได้ว่านักเรียนบางคนอ่านหนังสือไม่ออก แต่สามารถจดจำเนื้อเพลงต่าง ๆ ได้อย่างมากมายและแม่นยำแม้แต่เด็กอนุบาล หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ก็ยังสามารถจดจำเพลงต่าง ๆ ได้ในเวลาอันรวดเร็ว (ธวัช วันชูชาติ. 2542 : 164) บทเพลง

ที่ใช้ในการประกอบการสอนของครูทำให้เกิดประโยชน์ในการสอนได้เป็นอย่างมาก เพราะโดยธรรมชาติของเด็กๆ แล้วมักชอบเสียงเพลงซึ่งทำให้เกิดความสนุกสนานพักผ่อนจิตใจ ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น (ศักดิ์ แว่ววิริยะ. 2541 : 25) ครูสามารถนำเพลงมาใช้ในการกิจกรรมการสอนได้หลายโอกาส เช่น ใช้นำเข้าสู่บทเรียนเพื่อเป็นการจูงใจให้นักเรียนสนใจบทเรียนที่ครูกำลังจะสอน หรือใช้เพลงในการดำเนินการสอนโดยให้นักเรียนร้องเพลงแล้วแสดงท่าทางประกอบ และการใช้บทเพลงมาสรุปบทเรียน เป็นการทบทวนจดจำเรื่องราวเนื้อหาให้ดียิ่งขึ้น (สุจิตต์ เพียรชอบ. 2533)

จากหลักการและแนวทางดังกล่าวผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงสำคัญและประโยชน์ของบทเพลงกับการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ วิธีการดังกล่าว จึงได้นำมาปรับใช้เพื่อการศึกษาความสามารถในการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลงผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางพัฒนาการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องได้อีกแนวทางหนึ่ง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยการใช้เพลง
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เพลง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยครั้งนี้จะได้เพลงที่มีสระประสมใช้ประกอบการสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1
2. เพื่อทราบความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว โดยใช้เพลงเป็นสื่อของนักเรียน ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนกลุ่มทักษะภาษาไทยที่สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้และนักเรียนปกติ ในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ระดับช่วงชั้นที่ 1

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละยูง จังหวัดสตูล จำนวน 6 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล จำนวน 6 คนซึ่งได้มาด้วยการเลือกโดยใช้วิธีเจาะจง (Purposive Random Sampling) คัดแยกโดยใช้วิธีแบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้และแบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะด้านการอ่านของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 30 ชั่วโมง

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในบทเพลง ใช้คำที่ประสม ด้วยสระ เอีย เอือ อัว จำนวน 40 คำ ซึ่งเป็นคำพื้นฐานจากหนังสือสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

4. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรดังนี้

4.1 ตัวแปรอิสระ คือ เพลงที่ประสม ด้วยสระ เอีย เอือ อัว

4.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะในการอ่านคำที่ประสม ด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เพลง หมายถึง เนื้อร้องที่มีคำที่ประสม ด้วยสระ เอีย เอือ อัว ซึ่งผู้วิจัยสร้างและดัดแปลงขึ้นสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2. เด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่มีความยุ่งยากหรือลำบากในการอ่านคำที่มีสระประสมช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล ซึ่งสอบไม่ผ่านเกณฑ์การคัดแยกเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้

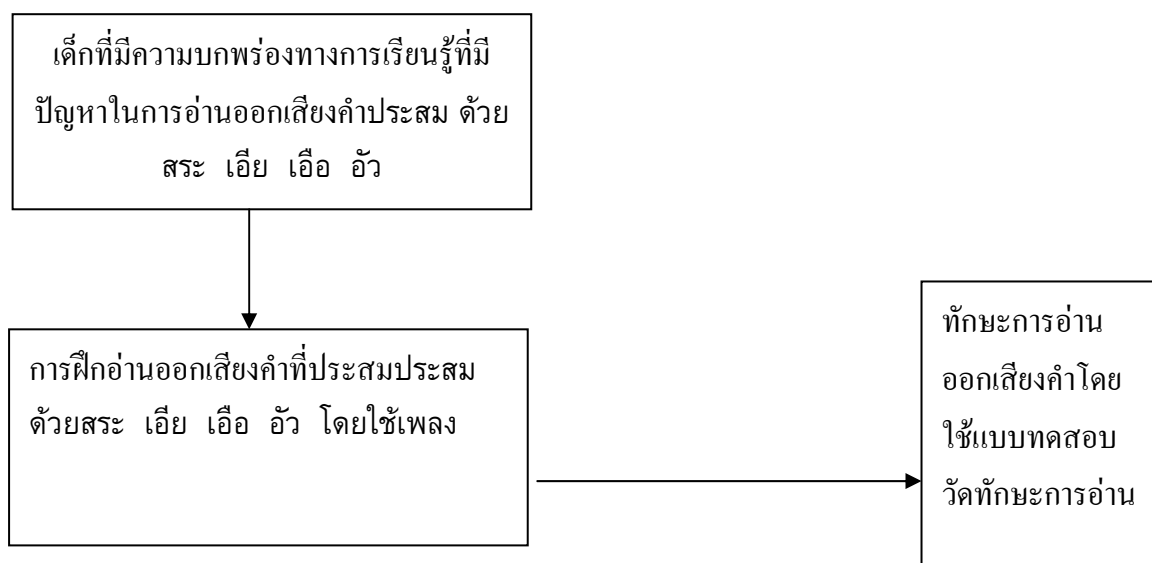
3. ทักษะในการอ่านคำ หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว

ข้อตกลงเบื้องต้น

จากการนำเพลงมาใช้ในการสอนอ่านคำที่ประสม ด้วยสระ เอีย เอือ อัว สำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ใช้ร่วมกับกิจกรรมเสริมและมีเอกสารประกอบการฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้เกิดความถูกต้องแม่นยำในการอ่านคำที่มีสระประสม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกรอบแนวคิดดังนี้

สมมุติฐานในการวิจัย

หลังจากการทดลองโดยใช้เพลง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้าน
การอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูลมีทักษะการอ่านคำสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.2 ลักษณะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.3 เด็กประถมศึกษากับการบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.4 การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 1.5 การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.3 ความมุ่งหมายของการสอนอ่าน
 - 2.4 ปัญหาและข้อบกพร่องในการอ่าน
 - 2.5 วิธีการสอนอ่านและขั้นตอนการสอนอ่าน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเพลง
 - 3.1 ความหมายของเพลง
 - 3.2 ความสำคัญของเพลงส่งเสริมการสอน
 - 3.3 ประเภทของเพลงส่งเสริมการสอน
 - 3.4 หลักการใช้เพลงประกอบการสอน
 - 3.5 การสอนเพลงและส่งเสริมการสอนภาษาไทย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 4.2 งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางการเรียนรู้

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 3) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นเด็กที่มีความผิดปกติของกระบวนการทางจิตวิทยา ความผิดปกติหลากหลายที่ปรากฏเห็นเด่นชัดถึงความยากลำบากในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การใช้เหตุผลและความสามารถทางคณิตศาสตร์ เกิดจากความบกพร่องของสมองส่วนกลางแต่

ไม่รวมถึงความบกพร่องทางร่างกายอื่น ๆ เช่น สูญเสียการได้ยิน ตาบอด ปัญญาอ่อน ความด้อยโอกาสทางสังคม

ศรียา นิยมธรรม (2537 :3) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabled Children) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูด หรือภาษาเขียน ซึ่งความผิดปกตินี้อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาในการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ หรือการคำนวณ ตลอดจนการรับรู้อันเป็นผลจากความผิดปกติทางสมองแต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการมองไม่เห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวไม่ปกติ เนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวน หรือเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา

สมิตร และคณะ (อรัญญา เชื้อทอง. ม.ป.ป. ; อ้างอิงจาก Smith & others. 1995 : 101) ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่า เกิดจากความบกพร่องทางพันธุกรรมทำให้เด็กมีปัญหายุ่งยากในการดำเนินชีวิตประจำวัน การแสดงออกทางพฤติกรรม การรับรู้ทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งแสดงออกในลักษณะของการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การคิดและการเรียนคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคน และไม่รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางประสาทสัมผัส ปัญหาทางพฤติกรรมความแตกต่างทางวัฒนธรรม

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีสภาวะความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยา ทำให้เกิดความบกพร่องในด้านการใช้ภาษา ด้านการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำและการคิดคำนวณในการเรียนคณิตศาสตร์ แต่ไม่รวมถึงความบาดเจ็บทางสมอง และเด็กพิการปัญญาอ่อน ตาบอด หูหนวก หูตึง และเด็กที่มีข้อจำกัดทางสภาพแวดล้อม ส่งผลให้เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเรียนหนังสือเหมือนกับเด็กปกติทั่วไป จึงจำเป็นต้องได้รับการบริการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ

1.2 ลักษณะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538 : 29 - 32) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

1. ปัญหาด้านการอ่าน เด็กที่มีปัญหาในด้านการอ่านจะไม่สามารถอ่านหนังสือได้เท่ากับระดับของเด็กในชั้นเรียนเดียวกันแม้ว่าจะพยายามช่วยเหลือในเรื่องความจำเป็นพิเศษแล้ว ซึ่งอาจเป็นผลจากความบกพร่องของการมองเห็นหรือการได้ยิน พฤติกรรม การอ่านที่ไม่เหมาะสมจึงปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

- 1.1 การเคลื่อนไหวร่างกายที่แสดงอาการเครียด เช่น อารมณ์เสียหน้าอ
- 1.2 อ่านหลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ
- 1.3 อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำอื่นมาแทนที่หรืออ่านกลับคำ
- 1.4 อ่านเรียงลำดับคำผิด สับสนตำแหน่ง ประธาน กริยา กรรม
- 1.5 อ่านสับสนระหว่างอักษรหรือคำที่คล้ายคลึงกัน
- 1.6 อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก
- 1.7 อ่านด้วยความลังเลไม่แน่ใจ
- 1.8 อ่านเอาเรื่องไม่ได้
- 1.9 บอกลำดับเรื่องราวไม่ได้
- 1.10 จำประเด็นสำคัญของเรื่องราวไม่ได้ (อ่านได้แต่อธิบายไม่ได้)
- 1.11 แยกสระเสียงสั้น – ยาวไม่ได้

2. ปัญหาด้านการเขียน เด็กที่มีปัญหาในการเขียนอาจจะมีสาเหตุมาจากความบกพร่อง ใน 3 ลักษณะ คือ

- 2.1 การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อมือและสายตาไม่ดี จึงทำให้เด็กลอกตัวอักษรและตัวเลขไม่ถูก
- 2.2 ความบกพร่องของการจำสิ่งที่มองเห็น จึงทำให้เด็กจำคำที่เห็นไม่ได้
- 2.3 ความบกพร่องในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค จึงทำให้เด็กที่มีปัญหาในการรวบรวมหรือจัดระบบความคิดเพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไม่ได้

เด็กที่มีปัญหาในการเขียนจะมีพฤติกรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังนี้

1. เขียนตัวอักษรผิดทิศทาง กลับซ้าย – ขวา หน้า - หลัง บน - ล่าง
2. เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง
3. เขียนหนังสือไม่เป็นตัว
4. เขียนหนังสือรูปร่างไม่สม่ำเสมอ
5. เขียนหนังสือแบบที่ปรากฏในกระจกเงา
6. เขียนตัวอักษรหลายแบบปะปนกัน
7. จำทักษะพื้นฐานทางการเขียนไม่ได้

3. ปัญหาด้านการสะกดคำ เด็กที่มีปัญหาด้านการสะกดคำมักมีพฤติกรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนี้

- 3.1 เรียงตัวอักษรในคำผิด
- 3.2 สลับตัวอักษรและคำ
- 3.3 มีปัญหาในการเชื่อมโยงเสียงที่ถูกต้องกับตัวอักษร

3.4 สะกดข้ามตัวอักษรหลายตัว

3.5 สร้างการสะกดคำแบบใหม่ของตนเอง

4. ปัญหาด้านคณิตศาสตร์ เด็กที่มีปัญหาด้านคณิตศาสตร์จะมีปัญหาด้านการกะระยะ การคิดที่เป็นเชิงปริมาณ หรือภาษาสัญลักษณ์ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านนี้ต่ำ ซึ่งเด็กที่มีปัญหาด้านคณิตศาสตร์มักจะมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนี้

4.1 ลืมตำแหน่งบนหน้ากระดาษ

4.2 ทำงานไม่เสร็จใน 1 หน้า ที่กำหนดให้

4.3 มีปัญหาในการอ่านเลขหลายหลัก

4.4 มีปัญหาในการจำแนกตัวเลขบางตัว เช่น 6 – 9 , 2 – 5 , 17 – 71

4.5 เขียนตัวเลขจากหลังมาหน้า

4.6 เขียนตัวเลขจากซ้ายมาขวา

4.7 มีปัญหาในการลากเส้นตัวเลข

4.8 มีปัญหาในการลอกกรุปทรงต่าง ๆ และลอกโจทย์ปัญหา

4.9 ไม่สามารถจำเงื่อนไขกฎข้อเท็จจริงทางคณิตศาสตร์

4.10 มีปัญหาในการเรียนรู้ข้อเท็จจริงบางเรื่อง

4.11 ทำผิดเพราะสะเพร่าบ่อย ๆ

4.12 ยอมแพ้ง่าย ๆ

4.13 มีปัญหาในการเชื่อมโยงจำนวนกับสัญลักษณ์

4.14 สับสนข้อมูลในแนวตั้งและการเว้นระยะ

4.15 ทำโจทย์ปัญหาไม่ได้

4.16 ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์

ศรียา นิยมธรรม (2541 : 41 - 42) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าเมื่อจัดกลุ่มลักษณะรวม ๆ ของความบกพร่องทางการเรียนรู้ อาจมองได้ 4 ด้าน ใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ด้านพุทธิพิสัย หรือการรู้คิด (Cognitive) เช่น การคิดและการแก้ปัญหา
2. ด้านภาษา (Language) ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน
3. ด้านกลไกการเคลื่อนไหว (Motor) เช่น การประสานงานกันของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย

4. ด้านสังคม (Social) เช่น ความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ

สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ปัญหาที่ส่งผลกระทบและควรแก้ไขมากที่สุด ก็คือ ปัญหาในด้านการอ่าน ซึ่งปัญหานี้จะสร้างความสับสน ความยุ่งยากให้นักเรียนและยังส่งผลต่อการเรียนรู้ในด้านอื่น ๆ เช่น การคิด และการแก้ปัญหา ดังนั้น การที่เด็ก

ได้รับพัฒนาการทางภาษาที่ดีนั้น ผู้สอนจะต้องหาวิธีแก้ปัญหาให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก เพราะถือว่าเด็กเหล่านี้มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ต้องรับช่วยเหลือโดยเร่งด่วน

1.3 เด็กประถมศึกษากับความบกพร่องทางการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538 : 26 - 29) ได้กล่าวถึง ความบกพร่องทางการเรียนรู้ของเด็กประถมศึกษาดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ เด็กระดับประถมศึกษามีกระบวนการเรียนรู้ 4 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การรับรู้และบันทึกข้อมูลข่าวสารเข้าสู่สมอง อาศัยประสาทสัมผัสที่สำคัญสามส่วน คือ การเห็น การได้ยิน และกายสัมผัส ถ้าประสาทสัมผัสเหล่านี้บกพร่องจะทำให้กระบวนการรับรู้และบันทึกข้อมูลข่าวสารบกพร่องตามไปด้วย ซึ่งจะเป็นสาเหตุพื้นฐานของปัญหาการเรียนรู้ต่อไป เช่น การอ่านข้ามคำ หรือข้ามบรรทัด หรืออ่านซ้ำ การแยกความแตกต่างระหว่างเสียงไม่ได้ การฟังคำสั่งยาว ๆ ของครูไม่ทัน การกระะยะเดินหรือวิ่ง ผิดพลาด ทำให้เดินชนของหรือเล่นกีฬาไม่ได้ รวมทั้งแยกความแตกต่างระหว่างผิวสัมผัสของสิ่งของหรือวัตถุไม่ได้ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 การผสมผสานข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การเรียบเรียง การจัดลำดับข้อมูลที่ถูกต้อง (Sequencing) การเข้าใจเนื้อหาที่นำมาใช้ในขณะนี้ (Abstraction) และการประมวลผลข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั้งหมดที่มีอยู่เข้าด้วยกันอย่างมีระบบระเบียบ (Oranization) เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้บางคนอาจมีความบกพร่องในด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลาย ๆ ด้าน จากที่กล่าวมาแล้วและความบกพร่องที่เกิดขึ้นนี้อาจมีสาเหตุเบื้องต้นมาจากการรับรู้ทางการเห็น การได้ยิน หรือกายสัมผัส เช่น เด็กอาจจัดลำดับเรื่องราวที่ได้ยินไม่ได้แต่จัดลำดับภาพที่เห็นได้ดี นั่นแสดงว่าเด็กมีปัญหาเบื้องต้นมาจากประสาทสัมผัสทางการได้ยิน แต่ไม่ได้มีปัญหาจากประสาทสัมผัสทางการเห็น หรืออาจมีลักษณะตรงกันข้าม ดังที่กล่าวมาแล้ว

ขั้นที่ 3 การเก็บข้อมูลข่าวสารเพื่อจะนำออกมาใช้ต่อไป หรือความจำ โดยทั่วไปความจำมีสองชนิด คือ ความจำระยะสั้นกับความจำระยะยาว ความจำระยะสั้นเป็นความสามารถที่จดจำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ตลอดเวลาที่กำลังให้ความสนใจกับสิ่งนั้นอยู่ เช่น การจำหมายเลขโทรศัพท์ที่ดูจากสมุดบันทึกหมายเลข ซึ่งอาจจะลืมหมายเลขดังกล่าวได้ถ้ามีคนมาทักทายก่อนที่จะหมุนหมายเลขเสร็จ ส่วนความจำระยะยาวเป็นความสามารถในการเก็บข้อมูลข่าวสารหลังจากที่ได้ท่องบททวนซ้ำ ๆ หลายครั้ง การที่นักเรียนมีความจำระยะสั้นบกพร่องนั้นอาจเป็นผลเนื่องมาจากการรับข้อมูลที่ประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทางการเห็น การได้ยิน หรือกายสัมผัสบกพร่อง นั่นหมายถึง เคยเห็น เคยได้ยิน แต่จำไม่ได้ว่าคืออะไร เป็นอย่างไร พฤติกรรมที่พบในเด็ก เช่น ท่องรายการคำศัพท์ที่สะกดซ้ำแล้วซ้ำอีกแต่ในวันรุ่งขึ้นก็ลืมหมด หรือลืมวิธี

แก้ปัญหาโจทย์เลขเมื่อกลับถึงบ้านทั้ง ๆ ที่เข้าใจคำอธิบายของครูในขณะเรียน และนอกจากนี้ เด็กที่ขี้ลืมอาจจะต้องทบทวน สิ่งนั้นซ้ำ ๆ 10 ครั้ง หรือ 20 ครั้ง ในขณะที่เด็กปกติทบทวน ในสิ่งเดียวกันเพียง 3 หรือ 5 ครั้งเท่านั้น

ขั้นที่ 4 การส่งออกข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การส่งข่าวสารซึ่งอยู่ภายในสมอง โดยผ่านสื่อทางภาษา หรือทางกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวไปสู่ผู้รับ เช่น การพูด การอธิบาย การเขียน การวาดภาพ การแสดงสีหน้ากิริยาท่าทาง เป็นต้น เด็กที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้ อันเนื่องมาจากความบกพร่องของประสาทสัมผัสต่าง ๆ ผสมผสานกับความบกพร่องของ กล้ามเนื้อจะทำให้ปัญหาการสื่อสารทั้งด้านภาษาและการแสดงกิริยาท่าทาง ซึ่งได้แก่ การเขียน การพูด การแสดงท่าทางสับสนวทวน อันส่งผลให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้ในด้าน วิชาการต่อไป

2. ลักษณะร่วมทั่วไปของเด็กระดับประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มี 3 ลักษณะ ดังนี้

2.1 มีปัญหาในการเรียนวิชาการ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของเด็ก ไม่เหมาะสมกับระดับความสามารถของเขารับปัญหาที่วัดได้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และไม่ได้รับการช่วยเหลือเมื่ออยู่ในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 – 3 อาจมีความรู้ใน วิชาการบางด้านช้ากว่าเพื่อนในวัยเดียวกันประมาณ 1 ปี ถึง 1 ปีครึ่ง และถ้าเด็กอยู่ใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 5 – 6 จะมีความล่าช้ากว่าเพื่อนประมาณ 2 ปีขึ้นไป

2.2 มีปัญหาทางด้านเรียนรู้ ซึ่งมีทักษะที่เป็นจุดอ่อนส่วนใหญ่ ได้แก่

- 2.2.1 ความเข้าใจจากการฟังหรืออ่าน
- 2.2.2 การพูดแสดงความรู้สึกนึกคิดทั่วไป
- 2.2.3 ทักษะการอ่านขั้นพื้นฐาน
- 2.2.4 การเขียนแสดงความรู้สึกนึกคิดทั่วไป
- 2.2.5 การคำนวณในเชิงคณิตศาสตร์
- 2.2.6 การให้เหตุผลในเชิงคณิตศาสตร์

3. อาจมีความผิดปกติหรือไม่มีความผิดปกติในระบบประสาทสมองส่วนกลาง

3.1 ไม่ได้เป็นปัญหาทางการเรียนรู้ซึ่งมีสาเหตุมาจากปัญหาสิ่งแวดล้อม

3.2 ไม่ได้เป็นปัญหาทางการเรียนรู้ซึ่งมีสาเหตุมาจากอาการปัญญาอ่อนหรือ บกพร่องทางอารมณ์

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า เด็กประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ การเรียน การจดจำข้อมูลต้องใช้ประสาทสัมผัสทางการมองเห็น การได้ยิน การสัมผัส ซึ่ง ความบกพร่องดังกล่าว ทำให้ยากลำบากต่อการรับรู้ และรับรู้ช้ากว่าคนอื่นในวัยเดียวกัน จะทำให้เกิดปัญหาด้านการอ่าน ดังนั้นควรจะช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านเป็นสำคัญ

1.4 การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538 : 33 - 36) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มักจะมีพฤติกรรมแสดงออกในเชิงรบกวนชั้นเรียน และพฤติกรรมทางการเรียนวิชาการ จึงเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในชั้นปกติ ไว้ดังนี้

1. สอนโดยเน้นความสามารถเด่นของเด็กเพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ เช่น ถ้าพบว่าเด็กใช้สายตาในการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ครูควรให้เด็กมองดูวัตถุต่าง ๆ แทนที่จะพูดให้เด็กฟังเท่านั้น
2. พยายามลดกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหรือความสามารถที่เป็นจุดบกพร่องของเด็ก เช่น ถ้าพบว่าเด็กบกพร่องทางการเขียน ก็ไม่ควรให้งานที่เด็กต้องเขียนมาก แต่อาจให้เด็กตอบปากเปล่าหรือตอบใส่เทปบันทึกเสียงแทนการเขียน
3. พยายามพัฒนาจุดบกพร่องของเด็กหลังจากที่เด็กประสบความสำเร็จจากการใช้ความสามารถเด่นได้แล้ว
4. กำหนดความคิดรวบยอดที่จะให้เด็กเรียนให้ชัดเจน ถ้าจะสอนความคิดรวบยอดใหม่ ครูต้องนำความคิดรวบยอดใหม่ไปสัมพันธ์กับสิ่งที่เด็กเคยเรียนรู้มาแล้ว และสรุปความคิดรวบยอดให้ชัดเจน เพราะเด็กจะไม่สามารถสรุปใจความสำคัญได้เอง
5. ช่วยให้เด็กตระหนักถึงเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยชี้ให้เด็กเห็นว่าเมื่อวานนี้เด็กทำอะไรได้บ้าง วันนี้เด็กทำงานอะไรสำเร็จ และเด็กจะทำอะไรได้ในวันพรุ่งนี้บ้าง
6. ตั้งเป้าหมายระยะสั้นอย่างชัดเจนที่เด็กสามารถทำได้ โดยจัดลำดับของงานให้มีความยากง่ายต่าง ๆ กันออกไป โดยให้เด็กทำงานในอันดับแรก ๆ ตามความสามารถของเขาจากนั้นค่อย ๆ จำกัดเวลา พร้อมทั้งบันทึกความก้าวหน้าของเด็ก เมื่อเด็กทำงานก้าวแรกได้เสร็จตามกำหนดเวลา จึงค่อยให้งานที่ยากขึ้น โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบเดียวกัน
7. ให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีที่เด็กทำงานได้สำเร็จ ถ้าเด็กทำผิดบอกให้ทราบทันทีอธิบายใหม่และให้เด็กแก้ไขใหม่ทันที แต่ต้องใช้วิธีทางบวก ถ้าเด็กทำได้สำเร็จ ต้องรีบให้คำชมและบอกเหตุผลที่เด็กได้รับคำชมโดยเน้นความพยายามในการทำงานเป็นหลัก ไม่ชมเชยเฉพาะงานที่ครูพอใจ
8. ให้หยุดกิจกรรมนั้นชั่วคราวรอเวลาอีกระยะหนึ่ง ถ้าครูได้พยายามใช้วิธีการใหม่ ๆ หรือกิจกรรมใหม่ ๆ เพื่อช่วยเหลือเด็กแล้วแต่เด็กยังไม่สามารถพัฒนาได้
9. อย่าพยายามสอนสิ่งที่เด็กไม่สามารถเรียนรู้และไม่อาจเรียนรู้ได้
10. เนื้อหา บทเรียน และเทคนิควิธีการเรียนการสอนที่จะนำมาใช้สอนนั้นควรเริ่มสอนเนื้อหา หรือบทเรียนที่ต่ำกว่าระดับชั้นของเด็ก 1 ปี เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ

11. จัดกิจกรรมในทักษะเดียวกันให้หลากหลาย เพื่อว่าเด็กจะได้เลือกงานที่ทำได้ และให้เด็กทำ 2 ตามแนวทางของเขาเอง เช่น ใช้ปากกาสีแดง เลือกมุมที่จะนั่งทำงานเอง ใช้อุปกรณ์ช่วยประเภทเครื่องเล่นเทป หรือคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

12. ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด

13. ใช้เกมหรือกิจกรรมที่让孩子ได้มีโอกาสเคลื่อนไหว ได้สัมผัส ได้มองเห็น และได้ยิน ได้ฟัง เพราะทำให้เด็กสนุกในการเรียนรู้ และเรียนรู้ได้เร็ว

14. สอนซ้ำและทบทวนบ่อย ๆ เพราะตามปกติเด็กมีปัญหาทางการเรียนรู้ ต้องการประสบการณ์และบ่อยมากกว่าเด็กปกติ

15. จัดทำป้ายกระดานแข็งหรือธงสีแดง มีความหมายว่า ต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งข้างหนึ่งของป้ายอาจจะเขียนว่า “พยายามทำงานต่อไป” และอีกข้างหนึ่งเขียนว่า “หนูมีปัญหา” ให้เด็กยกขึ้นตั้งหันออกนอกตัวเมื่อต้องการความช่วยเหลือจากครู วิธีนี้จะช่วยลดความคับข้องใจให้แก่เด็กได้บ้าง และป้ายหรือธงก็จะช่วยลดความวุ่นวายไปได้ โดยที่เด็กไม่ต้องลุกจากที่นั่งหรือยกมือ หรือเรียกร้องความช่วยเหลือจากครูบ่อย ๆ และนอกจากนี้ป้ายดังกล่าวยังทำหน้าที่เตือนเด็กให้ทำงานต่อไปอีก

สรุปได้ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรจัดให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก กิจกรรมหลากหลาย กิจกรรมฝึกซ้ำย้ำทวนบ่อย ๆ และที่สำคัญต้องจัดให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนแต่ละครั้ง เพราะจะทำให้เด็กเกิดความพยายาม กระตือรือร้น ไม่พบกับความผิดหวัง เป็นแรงเสริมในการเรียนครั้งต่อไป

1.5 การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียน

แบบสำรวจปัญหาในการเรียน เป็นเครื่องมืออีกชนิดหนึ่งที่ใช้สำรวจปัญหาในการเรียนของเด็กประกอบด้วยคำถาม 50 ข้อ ประเมินลักษณะปัญหาของเด็กในการเรียน 5 ด้านใหญ่ และ 25 ด้านย่อย ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 1 – 5 ใช้สำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา เครื่องมือมีค่าเที่ยงตรงตามมาตรฐานของเครื่องมือในการวิจัยที่ดีมีค่าความเชื่อมั่น = 98 มีเกณฑ์ปกติ (Noms) มี Noms ให้เปรียบเทียบ ผู้ประเมินเด็กต้องรู้จักเด็กเป็นอย่างดี ไม่น้อยกว่า 3 เดือน จะเป็นครูประจำชั้น หรือครูสอนเด็กประจำ

หลังจากกรอแบบสำรวจแล้ว นำข้อมูลมา Plot ลงในกราฟที่มีลักษณะ Profile ของเด็ก หากเส้นกราฟตกในช่องเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1 – 3 ตั้งแต่ 1 ด้านย่อยขึ้นไป ถือว่าเด็กมีปัญหาในการเรียน แต่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนนี้ อาจจะเป็นเด็ก LD หรือเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนได้ EMR ก็ได้จึงจำเป็นต้องทดสอบต่อไปในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 ใช้แบบสำรวจปัญหาการเรียนรู้เฉพาะทาง

เป็นแบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้โดยเฉพาะ (Specific Learning Disabilities) ใช้ชื่อย่อว่า SLD สำรวจปัญหาในการเรียน 3 ด้านคือ(1) ด้านการอ่าน (2) ด้านการเขียน และการสะกดคำ (3) ด้านคณิตศาสตร์ประกอบด้วยข้อย่อยทั้งหมด 100 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่าตั้งแต่ 1 – 5 ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมิน ครูผู้สอนต้องรู้จักเด็กเป็นอย่างดีไม่น้อยกว่า 3 เดือน เด็กคนใดมีค่าเฉลี่ยของปัญหาตั้งแต่ 2.5 ขึ้นไป ถือว่ามีปัญหาในการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 สัมภาษณ์ผู้ปกครอง

เชิญผู้ปกครองมาพบเพื่อสัมภาษณ์ผู้ปกครองของเด็ก ก่อนสัมภาษณ์ควรให้ผู้ปกครองกรอกแบบการซักประวัติเด็กเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ประเด็นการสัมภาษณ์ผู้ปกครองคือ การอ่าน เด็กมีปัญหาในด้านใด เช่น เด็กอ่านเป็นคำไม่ได้เลย ไม่รู้จักตัวสระ พยัญชนะ อ่านเป็นคำได้แต่ไม่เข้าใจความหมาย อ่านเรื่องได้แต่จับใจความไม่ได้ อ่านเรื่องได้แต่เรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ได้

เมื่อได้ข้อมูลมาทั้งสามด้าน นำข้อมูลมาพิจารณาว่าความบกพร่องของเด็กที่ได้จากข้อมูลแต่ละขั้นสอดคล้องกันหรือไม่ หากมีข้อมูลสอดคล้องกันทั้ง 3 ข้อ และมีลักษณะของความรุนแรงที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยพิจารณาว่าหากเด็กไม่ได้รับการช่วยเหลือ เด็กไม่สามารถเรียนหนังสือได้ ไม่มีการพัฒนาทางการเรียน เรียนไม่ทันเพื่อน จึงตัดสินใจเป็นเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยร่วมมือกับครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น นักจิตวิทยา เพื่อจะได้หาทางช่วยเหลือเด็กดังกล่าว

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ สามารถคัดแยกได้ โดยการใช้แบบสำรวจปัญหาทางการเรียน และสำรวจปัญหาทางการเรียนรู้เฉพาะทาง และสัมภาษณ์ผู้ปกครองทั้ง 3 ขั้นตอนนำมาพิจารณาร่วมกันในการตัดสินใจ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่าน คือ การสื่อความหมายอีกประเภทหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้เป็นทักษะที่สืบเนื่องมาจากการฟังและพูดและจัดได้ว่าเป็นทักษะที่ยากที่สุดของการเรียนการสอนการอ่านเป็นกระบวนการที่ยากและสลับซับซ้อนและต้องการความมีสมาธิสูงเพราะการอ่านไม่ใช่เพียงการที่ผู้อ่านมองเห็นสัญลักษณ์ของตัวอักษรและทราบความหมายของสัญลักษณ์เท่านั้น หากแต่ผู้อ่านต้องมีความสามารถตีความหมายของสิ่งที่อ่านให้ได้อีกด้วย ขณะเดียวกันจะต้องสามารถประเมินผลสิ่งที่อ่าน โดยนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาใช้เป็นเครื่องตัดสินใจว่าผู้อ่านนั้นมีความถูกต้องสมเหตุสมผลผลมากน้อยเพียงใด (เพ็ญศรี รังสิยางกุล. 2530 : 91)

การอ่านเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมายเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ในลักษณะของการสื่อความหมายกันของผู้เขียนจะ แสดงความเห็นของตนเอง ตามลักษณะการเขียน ผู้อ่านจะพยายามอ่านเอาความหมายจากสิ่ง ที่ผู้เขียนเขียนไว้ โดยต้องขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมและความรู้ทางภาษาของผู้อ่านเอง (ณัฐวุฒิ ณ ปั่น. 2522)

การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิดโดยที่ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกต จำรูปคำ ใช้สติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความหรือถอดความ ให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยวิธีอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง (บันลือ พฤษะวัน. 2532 : 2)

การอ่าน คือ การแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมาเป็น สัญลักษณ์ สัญลักษณ์ในภาษาไทย คือ คำ ข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่าน แก่เด็กแรกเรียน นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูด และเขียนได้ อย่างถูกต้อง

“การอ่าน” ถ้าพิจารณาการอ่านในลักษณะของกระบวนการที่ซับซ้อนแล้วก็จะ เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ จิตวิทยาพัฒนาการ ภาษาศาสตร์ จิตวิทยา การศึกษา และวิชาการศึกษา ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาพัฒนาการนั้น หมายความว่า ครู สอนอ่านจะต้องเข้าใจหลักจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย จัดสื่อการสอนอ่านได้สอดคล้อง กับความต้องการและความสนใจของเด็ก ส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ หมายความว่าครู สอนอ่านจะต้องเข้าใจเสียง ฐานที่เกิดของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เข้าใจหลักภาษาและ การใช้ภาษา เพื่อนำหลักการเหล่านั้นมาสอนให้นักเรียนอ่าน และเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยา การศึกษา คือ การนำหลักจิตวิทยามาใช้ทางการศึกษา เช่น ความพร้อมของการอ่าน ความสนใจ แรงจูงใจ การเสริมแรงและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง หลักการ เหล่านี้ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาการจัดกิจกรรมการอ่าน ส่วนองค์ประกอบสุดท้าย การอ่านที่ เกี่ยวข้องกับวิชาการศึกษา หมายความว่าครูต้องรู้จักเลือกใช้วิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมกับวัย และระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียน ทั้งนี้ให้เป็นไปตามขั้นพัฒนาการ เพื่อให้ นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน (ทัศนีย์ สุขเมธี. 2534 : 79)

จากนิยามการอ่านที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า การอ่านคือการ ถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรหรือภาพเป็นความคิดความเข้าใจของผู้อ่าน แล้วนำความคิด ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ผู้อ่านจำเป็นต้องใช้การสังเกต การจำรูปคำและประสบการณ์เดิม และ กระบวนการอ่าน ผู้อ่านจะอ่านข้อความได้จะต้องเข้าใจความหมายของคำ รู้จักหน้าที่ของคำ สามารถแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกดและวรรณยุกต์ออกจากการอ่านได้ก่อน การอ่านเป็น ทักษะที่ยากที่สุดแก่การสอนเพราะไม่ใช่เพียงแต่การมองเห็นสัญลักษณ์ของตัวอักษร แต่ผู้อ่าน ต้องสามารถตีความถึงสิ่งที่อ่านได้ด้วย

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

ไพพรรณ อินทนิล (2546 : 7 - 9) กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านเป็นประโยชน์ต่อผู้คนและโลกในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจึงจำเป็นต้องอาศัยการอ่านและการอ่านมีความสำคัญดังนี้

1. การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน องค์การสหประชาชาติได้เสนอให้สมาชิกทุกประเทศช่วยกันรณรงค์ให้ทุกคนในโลกนี้ได้อ่านหนังสือให้ออกให้หมดในปี พ.ศ. 2543 เพราะตระหนักในความสำคัญของการอ่าน ผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกมักจะเสียเปรียบ กลายเป็นคนล้าหลัง ไม่ทันโลก ไม่ทันเหตุการณ์ อาจถูกหลอก เสียรู้ได้ง่าย และไม่เชื่อมั่นตนเอง ไม่มีความสุขในการเข้ากับสังคม เราจะสังเกตเห็นว่าประเทศที่เจริญจำนวนประชากรที่อ่านออกเขียนได้จะมีมาก ในชีวิตประจำวันเราต้องอาศัยการอ่านเพื่อการดำรงชีวิตแทบทุกเรื่องก็ว่าได้ เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้ สินค้า เครื่องอุปโภคบริโภค ตลอดจนยารักษาโรค ทุกคนควรจะต้องรู้จักอ่านวิธีใช้กับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น สำนักงานที่ดิน สำนักงานขนส่งทางบก ธนาคาร สถานศึกษา เทศบาล ฯลฯ จำเป็นจะต้องอ่านหนังสือออก จึงจะสามารถไปติดต่อหน่วยงานที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว การอ่านหนังสือไม่ออกทำให้บุคคลนั้นรู้สึกตนเองว่าไร้ศักดิ์ศรี ไม่สามารถร่วมพูดคุยเรื่องต่าง ๆ กับผู้อื่นได้อย่างเท่าเทียมกัน ดังสุภาษิตของชาวฝรั่งเศสว่า “Moins je lis, moins j' apprends” ซึ่งมีความหมายว่า “ยิ่งอ่านน้อย ก็เข้าใจน้อย” นอกจากนี้ ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) ได้กล่าวว่า การอ่านทำให้เป็นคนโดยสมบูรณ์ (Reading make a Full man) ดัดลี (ไพพรรณ อินทนิล. 2536 : 8 ; อ้างอิงจาก Lealy.Paul D. 1968) ดังนั้นการอ่านจึงเป็นทักษะเบื้องต้นที่มนุษย์ทุกคนจำเป็นที่จะต้องใช้ในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

2. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ การอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษา เพราะทำให้นักเรียนนักศึกษาได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว กว้างขวางยิ่งขึ้น เพราะการเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในห้องหรือนอกห้องเรียน ล้วนแล้วแต่ใช้การอ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ทั้งสิ้น กิจกรรมต่าง ๆ ในสถานศึกษา 80 – 90 % จะต้องอาศัยการอ่าน ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการอ่าน จึงสามารถร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนมักมีความคิดกว้างขวางขึ้น หนังสือเพียงอย่างเดียวสามารถช่วยให้ผู้เรียนคิดไปตามลำดับขั้นได้ , ยูนิสโก (ไพพรรณ อินทนิล. 2536 : 8 ; อ้างอิงจาก Unesco. 1972 : 32)

3. การอ่านเป็นสื่อสำคัญในการพัฒนาและแก้ปัญหาสังคม การพัฒนาสังคมที่ดีนั้นอุปการณสำคัญ คือ “การอ่าน” ดังคำกล่าวของคุณหญิง แม้นมาส ชวลิต. (2539 : คำนำ) ที่ว่าสิ่งหนึ่งที่ใช้วัดระดับบุคคลและสังคมได้คือการรู้หนังสือและการรู้จักใช้ประโยชน์จากหนังสืออย่างเต็มที่ การอ่านหนังสือทำให้เกิดการพัฒนาความคิด สติปัญญา จริยธรรม ศีลธรรม เชาวปัญญาและจิตใจ ผลที่ตามมาก็คือ ทำให้สามารถกระทำตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม

แก่ส่วนรวมสามารถวินิจฉัยความถูกต้องเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างฉับไว ประสบการณ์จากการอ่านทำให้เป็นผู้เข้าใจสถานการณ์ได้อย่างทันที (มาลินี นิ่มเสมอ. 2523 : 26) ทำให้เกิดการพัฒนาคูณภาพชีวิต ผู้ที่อ่านมากก็ย่อมจะมีมุมมองและวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล และเป็นคนยืดหยุ่น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและพัฒนาสังคมได้ ดังนั้น เมื่อทุกคนมีคุณภาพชีวิตที่ดีสังคมนั้นก็ย่อมจะดีไปด้วย เมื่อเกิดปัญหาต่าง ๆ ก็ย่อมจะรู้จักใช้สติปัญญาร่วมกันแก้ปัญหา ก็จะทำให้สังคมนั้นอยู่อย่างมีความสุข (พิมพ์ใจ สุทธิสุรศักดิ์. 2530 : 4)

สแตรง กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นกิจกรรมสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา ประมาณ ร้อยละ 80 – 90 (Strank R. 1940 : 11)

ก๊อ สวัสดิ์พานิชย์ กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นหัวใจของกิจกรรมทั้งหลายในการเรียนของนักเรียน (ก๊อ สวัสดิ์พานิชย์. 2515 : 147)

จากคำกล่าวของนักการศึกษาทั้งของชาวไทยและชาวต่างประเทศ ย่อมเป็นสาระสำคัญที่ชี้ชัดถึงกิจกรรมการอ่านว่า จะต้องพิจารณากันอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพราะการอ่านย่อมส่งผลหลายประการคือ

1. การอ่านย่อมช่วยพัฒนาภาษาพูด ถ้าสอนอ่านให้เด็กอ่านได้ อ่านเป็น ย่อมติดในภาษาที่ได้จากการอ่านหรือภาษาหนังสือ ดังจะเห็นได้จากผู้ที่ได้รับการศึกษาดังนั้น มีแนวโน้มว่าจะใช้ภาษาพูดได้ใกล้เคียงกับภาษาหนังสือเป็นอันมาก ด้วยเหตุนี้จึงช่วยให้เราทราบพื้นฐานของคู่สนทนา ว่าได้รับการศึกษามากน้อยเพียงใด การอ่าน จึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาภาษาพูด ถ้าผู้เรียนอ่านเป็น อ่านมาก จะใช้ภาษาพูดได้ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับในสังคม

2. การอ่านช่วยพัฒนาพื้นฐานในการฟังให้สามารถฟังเรื่องราวต่าง ๆ ได้ดีและฟังได้อย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เพราะถ้าเด็กอ่านเป็น มีนิสัยในการอ่านย่อมสร้างพื้นฐานประสบการณ์มีความรู้กว้างขวาง ซึ่งจะช่วยให้สามารถฟังเรื่องราวต่าง ๆ ได้มากและเข้าใจเรื่องราวจากการฟังได้ดี นั่นคือ การฟังเป็นสามารถทำความเข้าใจเรื่องราวและสรุปเรื่องราวได้ดี

3. การอ่านช่วยพัฒนาการเขียนได้ดี การที่เด็กสามารถอ่านได้มากย่อมช่วยให้เด็กได้แบบอย่างในการเขียนสื่อความหมายได้ดี ทั้งนี้เพราะภาษาที่ได้จากการอ่านย่อมเป็นพื้นฐานในการใช้ภาษา ทั้งสำนวนการพูด การเขียนสื่อความได้อย่างมาก สามารถที่จะบันทึกข้อความ ย่อเรื่อง เรียบเรียงข้อความที่ได้จากความคิดได้ดีขึ้น

4. การอ่านเป็นการช่วยพัฒนาการใช้ภาษาให้ถูกต้องสอดคล้องกับหลักภาษา (ไวยากรณ์) ได้ดี จากการอ่านมาก อ่านเป็น จึงเป็นผลรวมของทุกข้อที่กล่าวมาแล้ว หลักภาษาจึงเป็นหลักใหญ่ที่เด็กผู้อ่านได้ทราบและนำไปใช้ให้ถูกต้องตามที่สังคมยอมรับ การอ่านจึงเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญที่จะพัฒนาหลักภาษา (ไวยากรณ์) ในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง

นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นหัวใจของการพัฒนาทักษะทางภาษาแล้ว การอ่านยังมีความสำคัญและจำเป็นแห่งชีวิตอีกนานัปการ เช่น

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนย่อมพบอุปสรรคใหญ่หลวง พฤติกรรมในการเขียนของเด็กจะเปลี่ยนไป หงอยเหงา เก็บกด หรือมีฉะนั้นจะแสดงออกต่างๆ ในลักษณะทดแทนปมด้อยเหล่านั้นก็มี ครูจำเป็นต้องเอาใจใส่ช่วยเหลือ แก้อไข (ซ่อมเสริม) ตั้งแต่เริ่มอ่าน บทเรียนแรกทันที
 2. เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับ สามารถร่วมเรียน ร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ ได้ดี ตรงกันข้าม การที่เด็กมีอุปสรรคในการอ่าน ย่อมขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจในตนเอง
 3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้เพราะไม่ว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดในโลก ก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่เด็กจะค้นคว้าเพิ่มเติมได้อย่างจุใจ หรือตามความจำเป็นของเด็กเหล่านั้นได้ดี
 4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงอาชีพเมื่อพ้นวัยประถมศึกษา อาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนได้อีกทางหนึ่ง
 5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองที่ดีที่จะรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ของบ้านเมือง การปกครอง ที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการได้ดี
 6. การอ่านเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญในการพินิจ เลือกตัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง อันเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
 7. การอ่านย่อมเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะช่วยให้เด็กวัยประถมศึกษาหรือพ้นวัยประถมศึกษาก็ตามสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยใช้การอ่าน ทั้งยังได้รับความเพลิดเพลิน ช่วยพัฒนาจิตใจ และอื่น ๆ ได้อีกด้วย
 8. การอ่านจะทวีความสำคัญมากขึ้นโดยลำดับที่ช่วยให้รอบรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม การสื่อสาร การพยากรณ์อากาศ เพื่อปรับตัว ปรับปรุงอาชีพ ยิ่งสังคมเจริญขึ้นมากเพียงใด การอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น (บันลือ พฤษะวัน. 2532 : 11 - 12)
- นอกจากการอ่านเป็นการสร้างพื้นฐานประสบการณ์ในการเรียนรู้แล้ว ยังเป็นทักษะสำคัญของการแสวงหาความรู้ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ และการอ่านยังมีความสำคัญในแง่อื่น ๆ อีกดังนี้
1. การอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือ
 2. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้และความต้องการระหว่างบุคคลกับบุคคล
 3. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้เป็นผู้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะว่าได้อ่านเอกสารที่ให้ความรู้ในการปรับปรุงงานของตนเองอยู่เสมอ

4. การอ่านเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพราะถ้าเราอ่านได้ก็สามารถทำความเข้าใจร่วมกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ผ่านได้อย่างราบรื่น

5. การอ่านเป็นเครื่องมือในการรับทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยสู่คนรุ่นหลังต่อไป

6. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ความรู้และประสบการณ์อย่างกว้างขวาง (เสริมศรี หอทิมาวรกุล. 2526)

จากสภาพสังคมปัจจุบัน การอ่านมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง จึงจำเป็นที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้เด็กสามารถใช้การอ่านเพื่อเป็นทักษะในการศึกษาค้นคว้า หาความรู้ และแนวทางในการดำรงชีวิต ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องสอนให้เด็กอ่านออกและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

2.3 ความมุ่งหมายของการสอนอ่าน

ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐาน ท.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

จากสาระที่ 1 การอ่าน กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ไว้ดังนี้

มาตรฐาน ท.1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและรักการอ่าน

มาตรฐานช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาที่ 1 - 3)

1. สามารถอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านได้คล่อง และเข้าใจ ความหมายของคำและข้อความที่อ่าน

2. สามารถเข้าใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง หาคำสำคัญหรือใช้แผนภาพโครงเรื่อง หรือแผนภาพความคิด เป็นเครื่องมือพัฒนาความเข้าใจการอ่าน รู้จักใช้คำเกี่ยวกับเนื้อหาและแสวงหาความรู้ ความคิดคาดคะเนเหตุการณ์เรื่องราวจากเรื่องที่อ่าน และกำหนดแนวทางปฏิบัติ

3. สามารถอ่านในใจ และอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง ได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์และอักขรวิธี และจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง มีมารยาทการอ่านและนิสัยรักการอ่าน

มาตรฐานช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6)

1. สามารถอ่านได้คล่องและอ่านได้เร็วขึ้น เข้าใจความหมายของคำ สำนวนโวหาร การบรรยาย การพรรณนา การเปรียบเทียบ การใช้บริบท เข้าใจความหมายของถ้อยคำ สำนวนและเนื้อเรื่อง และแหล่งความรู้ พัฒนาความสามารถการอ่าน
2. สามารถแยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น วิเคราะห์ความ ตีความ สรุปความ หาคำสำคัญในเรื่องที่อ่านและใช้แผนภาพความคิด พัฒนาความสามารถการอ่าน นำความคิดจากการอ่านไปแก้ปัญหาตัดสินใจ คาดการณ์และใช้การอ่านเป็นเครื่องมือการพัฒนาตนเอง การตรวจสอบความรู้และค้นคว้าเพิ่มเติม
3. สามารถอ่านในใจและอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองได้คล่องแคล่ว และรวดเร็วถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์และอักขรวิธี และจำบทร้อยกรองที่มีคุณค่าทางความคิดและความงามทางภาษา สามารถอธิบายความหมายและคุณค่านำไปใช้อ้างอิง เลือกรับหนังสือและสื่อสารสนเทศ ทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตามจุดประสงค์อย่างกว้างขวาง มีมารยาทการอ่านและนิสัยรักการอ่าน (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ : 2544)

จากจุดมุ่งหมายในการสอนอ่านตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับช่วงชั้นที่ 1 มุ่งหวังให้นักเรียน อ่านออก อ่านถูกต้อง ตามหลักการอ่าน อ่านคล่อง อ่านแล้วเข้าใจความสำคัญ คิดคะแนนเหตุการณ์ เรื่องราว กำหนดแนวทางปฏิบัติทั้งสามารถอ่านบทร้อยกรองได้ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์และอักขรวิธี หาความบันเทิงจากการอ่านและมีมารยาทในการอ่าน ฉะนั้นการอ่านออก อ่านได้ เป็นทักษะสำคัญที่ต้องหาวิธีเพื่อช่วยให้เด็กทุกคนมีความสามารถในการอ่านออก อ่านได้ก่อน โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำเป็นต้องหาวิธีที่เหมาะสม เพื่อให้เขามีความสามารถในการอ่านให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็กเหล่านี้

2.4 ปัญหาและข้อบกพร่องในการอ่าน

ปัญหาสำคัญที่มีผลต่อการอ่าน ในปัจจุบันการสอนอ่านมักไม่ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ เพราะมีปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้องหลายประการ คือ

2.4.1 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครู ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอ่านอย่างแท้จริง ส่วนมากจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนอ่านเรื่องโดยไม่มีวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งถ้าครูผู้สอนให้นักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการอ่านในลักษณะต่างๆ ตามความสามารถ นักเรียนก็จะนำวิธีการอ่านไปใช้ประโยชน์ในการเรียน ครูภาษาไทยมีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการสอนอ่านไม่เพียงพอ เช่น จิตวิทยาการอ่าน การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการอ่านวิธีสอนอ่านตามจุดมุ่งหมายเฉพาะสิ่งเหล่านี้ควรจะมีการสอดแทรกความรู้ในหลักสูตรระดับปริญญาทางการศึกษาเพื่อจะนำความรู้มาพัฒนาตนเองและนักเรียนด้วย

2.4.2 ปัญหาเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน มาจากสังคมที่มีลักษณะแตกต่างกัน และมีระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีปัญหาทางครอบครัวไม่ได้รับ

การดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา ในทางตรงกันข้ามก็มีนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่บิดามารดาและผู้ปกครองเอาใจใส่ดี เมื่อมาอยู่ห้องเรียนเดียวกัน ระดับความสามารถในการอ่านและประสบการณ์ทางภาษาจึงย่อมแตกต่างกัน ทำให้ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะกับลักษณะ และความสามารถของแต่ละคน สภาพแวดล้อมทางครอบครัวมิใช่จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนเท่านั้น บางคนยังมีปัญหาทางด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ ซึ่งมีผลทำให้การอ่านไม่พัฒนาตามระดับชั้นเรียน และอายุของนักเรียน

การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคและข้อความ ดังนั้นในการสอนอ่านจึงจำเป็นที่ครูจะต้องให้นักเรียนเข้าใจและรับรู้ความหมายของก่อนเพื่อจะนำไปสู่ความเข้าใจในการอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ได้ การอ่านที่ดีจะต้องให้นักเรียนมีจุดมุ่งหมายว่าต้องการอ่านเพื่ออะไร และครูจะต้องมีเป้าหมายในการสอนว่าต้องการสอนให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการอ่านทางด้านใดบ้าง ซึ่งจะเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก นอกจากนั้นการอ่านของนักเรียนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ความพร้อมทางด้านร่างกายและสติปัญญา สภาพแวดล้อมทางบ้านและทางโรงเรียนที่ดีจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อบวกกับสภาพความพร้อมทางด้านร่างกายและสติปัญญาแล้ว นักเรียนก็จะมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2542 : 9)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ว่าปัญหาในการอ่านเป็นกระบวนการ ที่เกี่ยวข้องกับการเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำประโยค จึงจำเป็นต้องสอนให้นักเรียนรู้จักคำ ความหมายและอ่านคำนั้น ๆ ได้ก่อน ทั้งต้องดูความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล และประสบการณ์ทางภาษาก่อน ฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องสอนให้เด็กอ่านได้ อ่านออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2.5 วิธีการสอนอ่านและขั้นตอนในการสอนอ่าน

บันลือ พุกกะวัน (2533 : 117 - 118) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนอ่าน ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ได้แก่ การเตรียมตัวที่จะสอนตั้งแต่เด็กก้าวย่างเข้าโรงเรียนในวันแรก รวมถึงการปฐมนิเทศเด็ก การพัฒนาความพร้อมและการแก้ไขช่วยเหลือให้เด็กได้เรียนและได้เล่นร่วมกันไปด้วย

1.1 การเตรียมการอ่าน ถือว่า เป็นการเริ่มต้นในขั้นการปรับปรุงพื้นฐานภาษาพูด กริยา มารยาท และระเบียบในการอยู่ร่วมกัน โดยใช้การฟัง การพูด ในการเตรียมตัวเด็กการสังเกต การเรียกชื่อ สิ่งของ สภาพแวดล้อมทั่วไปทั้งในโรงเรียนและทางบ้าน ตลอดจนการเล่าถึงกิจวัตรประจำวัน

1.2 การพัฒนา และตรวจสอบความพร้อมในการอ่าน เช่น การสังเกต ความเหมือนความแตกต่าง ความสัมพันธ์ของกล้ำมเนื้อกับสายตา การฝึกกล้ามมือ การเล่น เกม การขับร้อง การฝึกวาด บั่น พับกระดาษ เพื่อนำไปสู่การพูด การฟังได้อย่างกว้างขวาง

1.3 การฝึกอ่าน เริ่มนับตั้งแต่ การฝึกอ่านพจนานุกรม (พยัญชนะ) พจนานุกรมเสียง (สระ) การฝึกนึกคำที่เริ่มด้วยพยัญชนะพยัญชนะต้นหรือเสียงพร้อมกับการช่วยเหลือแก้ไขอย่างใกล้ชิดจากครูผู้สอนไปด้วย

1.4 ฝึกอ่านบัตรคำประกอบภาพ และบัตรประโยคประกอบภาพเรื่องราวหรือนิทานสั้น ๆ โดยฟังจากครูอ่านหนังสือ และเปิดให้ดูภาพไปด้วย

1.5 ฝึกฟังครูเล่านิทาน นิทานพื้นบ้าน เด็กฝึกพูดหรืออ่านตามครูและฝึกให้เด็กที่ฟังเล่าเรื่องอย่างย่อ ๆ ได้

1.6 ฝึกท่องจำบทประพันธ์ง่าย ๆ ต่อคำสัมผัสหรือคำคล้องจองเป็นตอน ๆ

2. ขั้นเริ่มอ่าน หมายถึง การเริ่มอ่านหนังสือที่เป็นเรื่องราวสั้น ๆ นิทาน กิจวัตรประจำวัน โดยใช้วิธีจำรูปคำ และภาพประกอบ

2.1 ฝึกอ่านคำ และประโยคประกอบภาพ

2.2 ฝึกอ่านประโยค และเรื่องราว โดยอาศัยภาพประกอบช่วย

2.3 ฝึกอ่านนิทานสั้น ๆ หรือเรื่องราวที่ครู และนักเรียนจัดเตรียมหรือแต่งขึ้น หรือแผนภูมิประสบการณ์ที่จะช่วยขยายประสบการณ์

2.4 ฝึกให้ใช้การเทียบคำ เทียบประโยค เพื่อใช้ประโยชน์ในการอ่าน

3. ขั้นอ่านหนังสือแตกหรือมีความก้าวหน้าในการอ่าน ได้แก่ สามารถใช้การอ่านได้ยาวนานขึ้น โดยสามารถใช้วิธีสะกดตัวผสมคำช่วยในการอ่านคำแปลก ๆ ใหม่ ๆ

3.1 ฝึกอ่านนิทาน เรื่องราว เหตุการณ์ และกิจวัตรประจำวันที่ใช้คำแปลก ๆ

3.2 ฝึกอ่านนิทานที่ยาวขึ้น และสามารถเล่าเรื่องราว ลำดับเหตุการณ์ได้

3.3 ฝึกอ่านบทประพันธ์สั้น ๆ โดยการใช้จกกลางจังหวะสัมผัส

3.4 ฝึกอ่านเรื่องราว บทความ และสามารถจำรูปคำ เทียบคำ สะกดตัว ใช้เทคนิคการเดารูปประโยค และเข้าใจความหมายได้

3.5 ฝึกอ่านแบบเก็บใจความ และสามารถประเมินตัวละคร บทความต่าง ๆ ได้ดี จนนำไปใช้แสดงความคิดเห็น รายงานได้

4. ขั้นเสริมสร้างนิสัยในการอ่านที่ดี หมายถึง สามารถอ่านในใจได้เร็ว สามารถอ่านเพื่อค้นคว้าหาคำตอบ หาความเพลิดเพลินจากการอ่าน โดยวิธีอ่านคร่าว ๆ

4.1 ฝึกอ่านในใจ และมีความสนใจในการอ่าน อ่านหนังสือได้หลายรสหลายประเภท

4.2 ฝึกอ่านหนังสืออ่านประกอบเพื่อค้นหาสาระสำคัญ

4.3 ฝึกอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่สนใจและเก็บสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน ประเมินเรื่องราว และวิจารณ์หนังสือที่อ่านได้

5. ชั้นอ่านหนังสือได้อย่างกว้างขวาง หมายถึง สามารถเล็งเห็นคุณค่าประโยชน์ของการอ่าน เกิดสนิยมในการอ่านหนังสือประเภทใดประเภทหนึ่ง มีความสนใจในเรื่องราวชนิดใดเรื่องหนึ่ง และสารคดี จนสามารถหยิบยกส่วนดีเด่นขึ้นอ้างอิง ชักชวนให้ผู้อื่นสนใจภาษาได้

ไพพรรณ อินทนิล (2546 : 4 -5) ได้กล่าวไว้ว่าวิธีและขั้นตอนการสอนอ่านมีลำดับ 5 ขั้น ดังนี้

1. ความหมายของคำ เป็นรากฐานของความเข้าใจในการอ่าน เมื่อเด็กเข้าใจความหมายของคำศัพท์ชัดเจน และกว้างขวางพอแล้วย่อมทำให้เด็กเกิดความคิดที่จะนำมาใช้ในการอ่าน ซึ่งทำให้เข้าใจประโยค ตอน หรือบทที่อ่านได้ดี
2. หน่วยความคิด เพื่อที่จะเข้าใจประโยค เด็กต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด จะทำให้เด็กอ่านข้อความนั้นด้วยความเข้าใจ ตรงกันข้ามเด็กที่อ่านหนังสือทีละตัว ย่อมไม่สามารถจัดกลุ่มคำตามหน่วยความคิดได้ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในแต่ละประโยค
3. การเข้าใจประโยค เมื่อเด็กเข้าใจคำและรู้จักเป็นหน่วยความคิดแล้ว ต้องรู้จักนำเอาคำแต่ละคำ หรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์กันจนได้ใจความเป็นประโยค
4. การเข้าใจตอน หมายถึงความสามารถในการนำประโยคในตอนต้น ๆ มาสัมพันธ์กัน เด็กจะอ่านได้อย่างเข้าใจยิ่งขึ้น
5. การเข้าใจเรื่องราวที่ยาวขึ้น เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวหรือข้อความที่อ่าน เด็กจะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญๆ ที่มีอยู่ในตอนก่อนๆ และข้อความในตอนต่อๆ มาอีกด้วย

ความเข้าใจการอ่านของแต่ละบุคคลจะอยู่ในระดับสูงหรือต่ำ นั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านคำและความหมายของคำ (Word Factor) หมายถึง รูปแบบ และความหมายของคำนั้น (Individual Word Forms and Their Meanings)
 2. องค์ประกอบในการเรียบเรียงถ้อยคำ (Verbal factor) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายของคำต่างๆ ที่อยู่รอบๆ โดยไม่ต้องใช้เหตุผลทางนามธรรมมากนัก อาจกล่าวได้ว่าเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายของประโยคแต่เพียงภายนอก มิใช่ความหมายภายใน หรือความสามารถในการเข้าใจรายละเอียดของประโยคย่อยๆ และความสามารถในการจัดลำดับขั้นตอน (Organization) ของข้อความได้
 3. องค์ประกอบด้านการสรุปเป็นเหตุผล (Abstract Reasoning) หมายถึง เหตุผลทางนามธรรมจากตัวอักษรที่ปรากฏในข้อความ เป็นการสังเคราะห์ใจความสำคัญของข้อความนั้น ๆ (Main Idea Synthesis) เป็นความคิดแบบอุปมาน และการแก้ปัญหา
- องค์ประกอบพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่านทั้งสามประการนี้ องค์ประกอบพื้นฐานประการที่หนึ่งและที่สองมักไม่ค่อยเป็นปัญหากับผู้อ่านมากนัก ส่วนองค์ประกอบที่สามนั้นผู้อ่านมักจะประสบปัญหาในการสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านบทเรียนมักจะ

ประสบปัญหาในการอ่านแยกแยะระหว่างสาระสำคัญและส่วนที่เป็นสาระย่อยของเรื่อง ผู้แต่งตำราจึงพยายามที่จะแก้ปัญหานี้ โดยการจัดสิ่งช่วย เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดของเรื่องไว้ในตอนต้นของบทเรียน ใช้ตัวพิมพ์หนา ตัวพิมพ์เอียง ชีตเส้นใต้ข้อความที่แสดงความคิดรวบยอดของเรื่องให้อ่าน และรวมทั้งการจัดแบบอื่น ๆ

จากขั้นตอนของการสอนอ่านที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสอนอ่านคือการเตรียมความพร้อม และการฝึกอ่าน เด็กจะอ่านได้นั้นเริ่มต้นเด็กจำเป็นต้องรู้จัก พยัญชนะสระ โดยครูต้องดูแลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดในขั้นนี้ เพราะจะนำไปสู่ขั้นเริ่มอ่าน อ่านเป็นคำประโยค และอ่านเพื่อแสดงความคิดเห็น หาความเพลิดเพลินจากการอ่านได้ในที่สุด

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเพลง

3.1 ความหมายของเพลง

เพลง หมายถึง ข้อความที่เกิดจากศิลปะแห่งการเลือกถ้อยคำอันไพเราะมาเรียงร้อยให้เกิดอารมณ์ความสุข ความเบิกบาน หรือความสะเทือนใจตลอดจนทำให้เกิดความคิดและจินตนาการเด็กผูกพันมากับเพลงตั้งแต่เกิดโดย แม่ ย่า ยาย ใช้เพลงहे่กล่อมเป็นส่วนช่วยให้เกิดความละเมียดละไมในจิตใจ น้ำเสียงอันไพเราะของผู้ขับร้อง เป็นน้ำเสียงแสดงความรักใคร่ของผู้ที่อยู่ใกล้ชิดคุ้นเคยชวนฟังชวนเพลิดเพลิน เด็กเข้าใจความหมายก่อให้เกิดความอบอุ่นช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เด็กเบิกบาน เพลงช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจสิ่งต่างๆ เพราะเพลงมีแง่คิดต่าง ๆ แฝงอยู่อย่างแนบแน่น ก่อให้เกิดจินตนาการ คือการสร้างขึ้นในใจอาจเป็นทั้งด้านความสุขหรือสะเทือนอารมณ์ก็ได้ช่วยให้เกิดคุณธรรม หรือลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ เช่นความเข้าใจผู้อื่นความเมตตากรุณา ความเสียสละ ความรับผิดชอบ และช่วยให้เด็กจดจำความรู้ได้เร็วและจำได้นาน (โกมล บัวผื่น. 2538 : 597 - 598)

เพลง หมายถึง สื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่ใช้เนื้อร้อง ทำนอง ดนตรี จังหวะ ทำให้เกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ สติปัญญา แก่ผู้ร้องและผู้ฟัง (เบญจา พิมพ์พา. 2537 : 11)

จากความหมายของเพลงพอสรุปได้ว่า เพลงเป็นสื่อที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ท่วงทำนองทำให้มีความซาบซึ้งในภาษาและเกิดการเรียนรู้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้น ควรได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนมีความสุข เพราะจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่เต็มศักยภาพ

3.2 ความสำคัญของเพลงส่งเสริมการสอน

เบญจา พิมจุฬา (2537 : 13) กล่าวว่าไว้ว่า เพลงส่งเสริมการสอนมีความสำคัญดังต่อไปนี้

1. ช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านอารมณ์ เพลงจะช่วยกระตุ้นและเร้าให้นักเรียนเกิดความสุขขณะเรียน เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดและเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน
2. เพลงช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย นักเรียนได้ร้องรำทำท่าทาง ประกอบเพลง เช่น ประบมือให้จังหวะ แสดงท่าทางประกอบ
3. ช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านสติปัญญา เพราะนักเรียนได้ร้องเพลง และ ทำใจจำเนื้อหาได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำกว่าการเรียนรู้ธรรมดา
4. ช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาทางด้านสังคม เพราะนักเรียนได้เข้าร่วมกลุ่มร้องเพลงกับเพื่อน ทำให้เกิดความพร้อมเพรียงเป็นหมู่คณะ

สุจิต เพียรชอบ (2531 : 192) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเพลงใช้ประกอบการสอนดังนี้

1. เกิดความสนุกสนาน การใช้เพลงประกอบการสอนภาษาไทยจะช่วยให้ นักเรียนเกิดความสุข สนุกสนานในการเรียน รู้สึกว่าบทเรียนภาษาไทยน่าสนใจ ไม่แพ้บทเรียนในวิชาอื่น ๆ
2. เบิกบานอารมณ์ การเรียนวิชาต่าง ๆ วันละหลาย ๆ ชั่วโมงอาจทำให้เด็กเกิดความเครียดทางอารมณ์ สำหรับภาษาไทยเองเนื้อหาวิชาบางตอนยาก การใช้บทเพลงประกอบ การสอนจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้อารมณ์แจ่มใสเบิกบาน
3. ชื่นชมภาษาไทย ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงสูงต่ำ มีความไพเราะพริ้งอยู่ แล้วตามธรรมชาติ ยิ่งเมื่อได้ใช้เพลงประกอบการสอนด้วยแล้ว จะทำให้นักเรียนรู้สึกชื่นชมเห็นว่าภาษาไทยน่าเรียน น่าสนใจ จากผลการวิจัยพบว่าการใช้เพลงประกอบการสอนสุนทรียทางภาษาจะช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยมากขึ้น และบทเพลงยังช่วยทำให้นักเรียนเห็นความไพเราะและรู้ความหมายของคำดีขึ้น
4. ใช้ได้คล่อง นักเรียนบางคนใช้ภาษาไทยได้ไม่ใคร่คล่องนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้คำ ลักษณะนามปรากฏว่านักเรียนมักจะใช้สับสนปนเปกันเสมอ การผูกข้อความเป็นเพลงโดยรวบรวมคำลักษณะนามที่เด็กมักใช้ผิดจะทำให้เด็กใช้ได้คล่องขึ้น ตัว ร ล และตัวควบกล้ำ ก็เช่นเดียวกัน นักเรียนมักจะพูดไม่ชัด การใช้เพลงที่มีตัว ร ล ตัวควบกล้ำมาฝึก จะทำให้นักเรียนพูดคล่องขึ้น และชัดเจนถูกต้องขึ้น
5. ไม่ต้องท่องจำ การใช้เพลงประกอบการสอนจะทำให้เด็กเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น เพราะเพลงมีความคล้องจองทำให้จำได้ง่าย นอกจากนั้นหากครูภาษาไทย แต่งเพลงซึ่ง

มีคำจำกัดของเนื้อหาวิชาภาษาไทย และมีตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียนจะจดเนื้อหาได้โดยไม่ต้องท่องจำ เหมือนดังที่ได้ปฏิบัติกันมาในอดีต

สรุปเพลงเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนทำให้เกิด ความรู้ ความจำ เนื้อหาได้แม่นยำและรวดเร็ว เพลงทำให้นักเรียนได้พัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ครบถ้วนตามหลักสูตร เพลงก่อให้เกิดความไพเราะและเข้าใจความหมายของคำดีขึ้น ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกชื่นชมภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพลงมีส่วนช่วยในการเรียนการสอน ทำให้เกิดความจำและช่วยผ่อนคลาย ความเครียดมีอารมณ์เบิกบานและประสบผลสำเร็จทางการเรียน

3.3 ประเภทของเพลงส่งเสริมการสอน

เบญจา พิมจุฬา (2537 : 12) กล่าวว่าไว้ว่า เพลงส่งเสริมการสอนภาษาไทย แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. เพลงปลูกฝังทัศนคติ เป็นเพลงที่ต้องการปลูกฝังความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย เช่น เชิญชวนให้ตั้งใจเรียน บอกให้ทราบถึงประวัติความเป็นมา และบอกถึงความสำคัญของภาษาไทย ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจที่เรามีภาษาไทยใช้มานานถึง 700 กว่าปี จนกลายเป็นสัญลักษณ์ของชาติไทย
2. เพลงส่งเสริมการเรียนรู้ เป็นเพลงที่มุ่งให้ความรู้ กฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนจำเนื้อหาความรู้ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ
3. เพลงส่งเสริมทักษะการทำแบบฝึกหัด เป็นเพลงที่ส่งเสริมให้นักเรียนอยากทำแบบฝึกหัด เพื่อทบทวนเนื้อหาหรือฝึกทักษะการออกเสียงให้ชัดเจน เช่น การออกเสียงคำควบกล้ำ

3.4 หลักการใช้เพลงประกอบการสอน

ธวัช วันชูชาติ (2542 :138) ได้กล่าวไว้ว่า เพลงที่ใช้ประกอบการสอนภาษาไทย มีผู้แต่งไว้เป็นจำนวนมาก ครูสามารถเลือกมาใช้ประกอบการสอนทักษะต่าง ๆ ได้โดยสะดวก การเลือกเพลงประกอบการสอนมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

1. เนื้อเพลงสอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอน
2. ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน
3. ทำนองเพลงง่าย ๆ นักเรียนเคยได้ยินอยู่เสมอ
4. เนื้อเพลงไม่สั้นหรือยาวเกินไป
5. ประเภทของเพลงควรมีเพลงหลายประเภท เช่น เพลงไทยเดิม เพลงสากล เพลงลูกทุ่ง เพลงพื้นบ้าน ที่ครูเห็นว่าเหมาะสม

เบญจา พิมจุฬา (2537 :13) กล่าวถึงหลักการใช้เพลงส่งเสริมการสอนว่า

1. ต้องเป็นเพลงที่สอดคล้องตรงตามเนื้อหาในบทเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
2. ต้องใช้ให้เหมาะสมกับเวลา วัย และโอกาส
3. ต้องใช้ให้เหมาะสมกับขั้นตอนการเรียนรู้ของนักเรียน คือ เรียงตามลำดับ

จากง่ายไปหายาก

สรุปหลักการนำเพลงมาใช้ในการประกอบการสอนนั้น สิ่งที่คุณต้องคำนึงถึงคือ หลักสูตรและตัวเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ต้องเลือกเพลงที่เหมาะสมและเกิดประโยชน์กับตัวเขามากที่สุด และเพลงที่นำมาใช้ในการสอนอ่านภาษาไทยนั้นต้องเป็นเพลงที่สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียน ครูต้องทำความเข้าใจนักเรียนถึงความต้องการและสิ่งใดที่บกพร่องจากการเรียนรู้ ที่จำเป็นจะต้องฝึกฝนเพิ่มเติม นอกจากนี้ควรคำนึงถึงวัน เวลา และโอกาสที่จะนำเพลงมาใช้ในการประกอบการสอน

3.5 การสอนเพลงและส่งเสริมการสอนภาษาไทย

เบญจา พิมจุฬา (2537 : 13) กล่าวว่า ผู้สอนเพลงควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ทดสอบความรู้ก่อนทำการสอน
2. ควรกระตุ้น เร้าให้นักเรียนทุกคนร่วมกิจกรรมร้องเพลง
3. ควรให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบเพลงอย่างอิสระขณะร้องเพลง
4. ทดสอบความรู้ของนักเรียนหลังทำการสอน
5. ควรนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบกัน

เพื่อนักเรียนจะได้ทราบพัฒนาการของตนนักเรียนจะเกิดความภาคภูมิใจ และครูก็นำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6. หลังการสอนเพลง ควรส่งเสริมทักษะการทำแบบฝึกหัด โดยครูผู้สอนให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากเพลง และตรวจแบบฝึกหัดที่นักเรียนทำ (เบญจา พิมจุฬา. 2537 : 15)

ยุพิน พิพิธกุล (มปป : 9) กล่าวถึงการนำบทเพลงไปใช้ในการเรียนการสอนไว้ว่า

1. ก่อนจะให้นักเรียนร้องเพลงครูควรจะให้ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเพลงนั้น ๆ ให้ดีเสียก่อน
2. ครูจะต้องเลือกบทเพลงให้เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของนักเรียน เพราะนักเรียนชั้นสูง ๆ อาจจะไม่ชอบก็ได้
3. อย่าร้องเพลงพร่ำเพรื่อ ต้องเปลี่ยนบรรยากาศให้นักเรียนทำกิจกรรมอื่นบ้าง
4. เพลงใดที่สามารถแสดงท่าทางประกอบได้ ครูอาจจะแสดงท่าทางให้นักเรียนดู นักเรียนร่วมแสดงท่าทางด้วย แต่ครูต้องดูเสียก่อนว่าเด็กมีความพึงพอใจหรือไม่อย่างไร
5. ถ้าครูเป็นผู้ร้องเพลงให้นักเรียนฟังเองได้ จะทำให้นักเรียนมีความศรัทธาในตัวครูมากขึ้น

6. ครูจะต้องร้องเพลงให้มีชีวิตชีวา มีความสนุกสนาน จึงจะช่วยกระตุ้นนักเรียนให้อยากร้องเพลงบ้าง แต่ถ้าครูไม่มีความถนัดในการร้องเพลง ก็สามารถใช้แถบบันทึกเสียงประกอบการสอนได้

จากหลักการสอนเพลง ผู้สอนควรจะนำเพลงมาใช้ประกอบการสอน โดยจัดกิจกรรมให้หลากหลาย เช่น การแสดงท่าทางประกอบ การทำกิจกรรมเสริมทักษะ ทำแบบฝึกหัด ที่สำคัญครูผู้สอนต้องร่วมกิจกรรมร้องเพลงอย่างมีชีวิตชีวา และสนุกสนานกับบทเพลงกิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมในการนำมาใช้ในการเรียนการสอนกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2535 : 2 - 3) สร้างเครื่องมือในการคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อายุระหว่าง 6 – 12 ปี เป็นเครื่องมือมาตรฐาน พร้อมทั้งหาเกณฑ์ (Norms) สำหรับเด็กทั่วประเทศ เพื่อใช้เป็นเกณฑ์เปรียบเทียบ และตัดสินใจในการคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า สำรวจปัญหาในการเรียนของเด็ก 5 ด้านใหญ่ ๆ คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทาง การเคลื่อนไหว พฤติกรรม การสำรวจปัญหาในการเรียน 25 ด้านย่อย ๆ คือ คำศัพท์ การฟัง คำสั่ง การอ่าน การเขียน การนับ การเข้าใจความหมาย การจำตัวเลข สัญลักษณ์ การคำนวณ เวลา ขนาด การจัดลำดับ ทิศทาง การเดิน / วิ่ง การกระโดด การทรงตัว การใช้นิ้วมือ การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติความร่วมมือ ความสนใจ ความเป็นระเบียบ การปรับตัว การยอมรับ ความรับผิดชอบ คำถามทั้งหมดมี 50 ข้อ โดยใช้ครูประจำชั้นเป็นผู้ประเมินเด็ก ข้อจำกัดของเครื่องมือนี้ก็คือผู้ประเมินจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักเด็กเป็นอย่างดีและไม่ลำเอียง

ศรียา นิยมธรรม (2537 : 3 - 4) ได้สร้างเครื่องมือในการคัดแยกเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ระดับปฐมวัยที่อยู่ในช่วงอายุ 4 – 6 ขวบ เป็นแบบทดสอบมาตรฐานสำหรับเด็กไทย พร้อมทั้งมีเกณฑ์ปกติสำหรับเด็กไทย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินใจในการคัดแยกเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ แบบคัดแยกนี้สามารถใช้ได้กับเด็กไทยทั่วประเทศ ลักษณะของเครื่องมือนี้เป็นแบบทดสอบรายบุคคล ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย ๆ 6 หมวด คือ ช้าย – ขวา การจำคำพูด การวาดรูปทรง การจำตัวเลข การจัดหมวดหมู่ และการใช้ขา ข้อจำกัดของเครื่องมือคือ เครื่องมือนี้เป็นเครื่องมือแรกในประเทศไทยที่ใช้ในการคัดแยกเด็กปฐมวัยที่บกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการทดสอบจากตัวเด็กเองโดยตรง ไม่ใช่จากการสังเกตคาดคะเนจากครูผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่น จึงอาจทำให้มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้ง่าย

ประสงค์ รายงานสุข (2532 : 21) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน และการพูดสำหรับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดไม่ชัดในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ชาวเขา จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยหลังการ ทดลองของกลุ่มทดลองที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้แบบฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วันไชย ไทยใหม่ (2539 : 49 - 50) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน สำหรับนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนแม่แอ่ววิทยา จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านมีผลสัมฤทธิ์ในการ อ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กิงสร เกาะประเสริฐ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ ความสามารถในการอ่านคำ วิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปาน กลางอายุ 7 - 14 ปี ระหว่างวิธีการสอนอ่านคำโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและการสอน อ่านคำตามหลักสูตร สำหรับเด็กพิเศษ ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางมีความสามารถในการอ่าน คำสูงขึ้น หลังจากสอนอ่านคำโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง ที่สอนอ่านคำโดยวิธี การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร มีความสามารถในการอ่านคำสูงกว่าเด็กที่สอนอ่านคำตาม หลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

บัวแก้ว บัวเย็น (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาระดับเรียนได้ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบรู้แจ้งความสามารถทางการอ่านสูงขึ้นอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบรู้แจ้ง มีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกับ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดวงใจ วรรณสังข์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการจำ พยัญชนะไทยของเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอน นิทานประกอบ ภาพพยัญชนะไทย พบว่า ความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่บกพร่องทางการ เรียนรู้หลังจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพ สูงกว่าความสามารถจำ พยัญชนะไทยก่อนการสอน โดยใช้ชุดการสอนประกอบภาพซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หากได้รับ การช่วยเหลือทักษะด้านการอ่านตั้งแต่ต้น โดยใช้วิธีการช่วยเหลือที่ถูกต้องทั้งทางด้านการสอน การใช้สื่อและการให้แรงเสริมก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการสอนสูงขึ้น เพลงเป็นสื่อสำคัญที่ช่วยให้

เกิดผลดีกับเด็กเหล่านี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเพลงมาเป็นสื่อประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

แมรี และเบิร์ตแตรม (Mary & Berttram. 1997 : 174 - 178) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนอ่านและเขียนสำหรับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้จากครูการศึกษาพิเศษ และนักการศึกษาทั่วไป ศึกษาจากเด็กเกรด 2 และเกรด 5 ว่าใช้วิธีสอนแบบใดบ้าง ผลการสำรวจพบว่า กลุ่มครู ผู้สอนเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ ใช้วิธีอ่านแล้วเติมคำตอบ (Guided Reading) 90 % การอ่านเป็นรายบุคคล (Individualized Reading) 87 % การแลกเปลี่ยนหนังสือกับ (Tradebooks) 81.5 % และการเปลี่ยนกันอ่าน (Round – Robin Reading) 74.1 % เป็น 4 วิธีในระดับแรกที่ใช้มากที่สุด และยังมีอีก 17 วิธี ที่ใช้สอนเด็กปกติ และเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้

เบสท์ (Best. 1969 : 3316 - A) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรมการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 – 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมการฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง และเห็นว่าผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึกความเข้าใจในรายละเอียดการใช้โปรแกรมการฝึก และความเอาใจใส่ของครูด้วย

จอห์นสัน (Johnson. 1970 : 1520 - B) ได้ศึกษาการฝึกเพื่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของเด็กที่เริ่มอ่านที่มีความสามารถในการอ่านและแตกต่างกันจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับ 1 จำนวน 424 คน กลุ่มทดลองใช้โปรแกรมการฝึกอ่าน กลุ่มควบคุมใช้กิจกรรมการฟัง ปรากฏว่ากลุ่มที่ทำการทดลองมีความสามารถทางการอ่านภาษาไทยมากกว่า โดยเฉพาะเด็กที่มีพื้นความรู้ทางภาษาต่ำ มีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน

ฮิดสัน (อรัญญา เชื้อทอง. 2546 : 49 ; อ้างอิงจาก Heden. 1995) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับการให้การสนับสนุนในชั้นเรียนร่วม จากการศึกษพบว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนปกติที่ได้รับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเหมาะสม และให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนในวัยเดียวกันได้ดีขึ้น

ชีค (อรัญญา เชื้อทอง. 2546 : 9 ; อ้างอิงจาก Schick Michele. 1996) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนพิเศษกับห้องเรียนปกติ (เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้กับเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม) โดยใช้โปรแกรม CISSAR กับนักเรียนในห้องเรียนร่วม 824 ห้อง และห้องเรียนพิเศษ 536 ห้องจากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางบวกได้ดีกว่าเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า การที่จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำที่มีสระประสม ซึ่งเป็นคำที่ยากสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สูงขึ้น ต้องใช้กลวิธีการสอนอ่าน หลายๆ รูปแบบและการใช้เพลงก็เป็นวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่ง นอกจากให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน แล้วยังช่วยให้เกิดความรู้ ความจำ และยังทำให้เด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ได้ พัฒนาตนเองได้อย่างเต็มความสามารถ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล จำนวน 6 คน ซึ่งคัดเลือกโดยวิธีแบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้และแบบสำรวจปัญหาการเรียนรู้เฉพาะด้านการอ่านของของศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล จำนวน 6 คนซึ่งได้มาด้วยการเลือกโดยใช้วิธีเจาะจง (Purposive Random Sampling) และคัดเลือกโดยใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียนรู้และแบบสำรวจปัญหาการเรียนรู้เฉพาะด้านการอ่านของของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เพลงที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว
2. แบบทดสอบพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย สร้างเครื่องมือตามลำดับ ดังนี้

1. เพลงที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว มีลำดับการจัดทำดังนี้ดังนี้

1.1 ศึกษาคำพื้นฐาน ระดับช่วงชั้นที่ 1 จากหลักสูตรประถมศึกษาการศึกษา
ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544

1.2 ศึกษาคำพื้นฐานจากแบบเรียนภาษาไทย ระดับช่วงชั้นที่ 1 มีเกณฑ์การเลือก
ดังนี้

1.2.1 เป็นคำที่เด็กคุ้นเคย

1.2.2 เป็นคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว

1.2.3 เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันสื่อได้ด้วยเพลงชัดเจน

1.2.4 นำคำที่มีสระประสมจากแบบเรียนภาษาไทย ระดับช่วงชั้นที่ 1 จำนวน 40
คำ เพื่อแต่งเพลง 9 เพลง ดังนี้

เพลงสระเอีย	จำนวน	3	ชุด
เพลงสระเอือ	จำนวน	3	ชุด
เพลงสระอัว	จำนวน	3	ชุด

1.3 นำคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญแต่งเป็นทำนอง
เพลง

1.4 นำเพลงที่มีสระประสมให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องตาม
หลัก การแต่งเพลงและการใช้ภาษาตามความเหมาะสมกับวัย ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน คือ

1.4.1. นายภักยา ภักดีบุรี.

1.4.2. นายต่อเหลบ หมาดเหยด.

1.4.3. นางนารี ชาชะ.

1.5 ปรับปรุงแก้ไขเพลงคำที่มีสระประสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.6 นำเพลงที่มีสระประสม ที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง

1.7 นำเพลงที่มีสระประสมให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่าถูกต้องแล้วไปทดลองใช้กับ
กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง ตำบลน้ำผุด
อำเภอละงู จังหวัดสตูล

2. แบบทดสอบในการอ่านคำที่มีสระประสม โดยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนข้อสอบ วิชาภาษาไทยจากคู่มือการใช้
หลักสูตร ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

2.2 ศึกษาผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ระดับช่วงชั้นที่ 1 ตามหลักสูตรสาระการ
เรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2544

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วย
สระเอีย จำนวน 15 คำ สระเอือ จำนวน 15 คำ สระอัว จำนวน 10 คำ

2.4 นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ชุดเดียวกับข้อ 1.4 ตรวจสอบ
ความถูกต้อง ตลอดจนความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2.5 ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ เพื่อแก้ไขปรับปรุง

2.6 แก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

การดำเนินการวิจัย

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยจะดำเนินการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 2549) ดังตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

E แทน กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่เลือกมาโดยเจาะจง

X แทน การสอนโดยใช้เพลง

T₁ แทน การทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านก่อนเรียน

T₂ แทน การทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านหลังเรียน

2. วิธีดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ดำเนินการทดลองกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 30 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง ดังนี้

2.1 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านแล้วบันทึกคะแนน

2.2 ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการทดลองด้วยตนเอง โดยใช้เพลงทดลองสอนตามแผนการสอน จำนวน 30 แผน ตามลำดับ ดังตาราง 1

ตาราง 2 แผนการสอน

สัปดาห์ที่	กิจกรรมการทดลอง
1	แผนการสอนคำที่ประสมด้วยสระเอีย
2	แผนการสอนคำที่ประสมด้วยสระเอีย
3	แผนการสอนคำที่ประสมด้วยสระเอือ
4	แผนการสอนคำที่ประสมด้วยสระเอือ
5	แผนการสอนคำที่ประสมด้วยสระอัว
6	แผนการสอนคำที่ประสมด้วยสระอัว

2.3 ทดสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน
ชุดเดียวกับก่อนการทดลอง

2.4 เกณฑ์การตัดสินความสามารถในการอ่านคำที่มีสระประสม ผู้วิจัย
ดำเนินการทดสอบ โดยใช้เกณฑ์ประเมินผลการเรียนรู้ที่ทดสอบได้จากการใช้แบบทดสอบที่
ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการอ่านคำ ดังนี้

2.4.1 อ่านคำที่ประสมด้วยสระเอีย จำนวน 15 คำ อ่านได้ถูกต้อง
คำละ 1 คะแนน อ่านผิด 0 คะแนน

2.4.2 อ่านคำที่ประสมด้วยสระเอือ จำนวน 15 คำ อ่านได้ถูกต้อง
คำละ 1 คะแนน อ่านผิด 0 คะแนน

2.4.3 อ่านคำที่ประสมด้วยสระอัว จำนวน 10 คำ อ่านได้ถูกต้อง
คำละ 1 คะแนน อ่านผิด 0 คะแนน

เกณฑ์การประเมินระดับความสามารถในการอ่าน เป็นดังนี้

คะแนน 20 คะแนนลงมา หมายถึง ปรับปรุง

คะแนน 21 – 24 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการอ่านคำพอใช้

คะแนน 25 – 29 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการอ่านคำปานกลาง

คะแนน 30 – 34 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการอ่านคำระดับดี

คะแนน 35 – 40 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการอ่านคำระดับดีมาก

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยการเปรียบเทียบการ
พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วย สระเอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว กำลังเรียนอยู่ในระดับ

ช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอลงขัน จังหวัดสตูล ก่อนและหลังการใช้เพลง

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน มีดังนี้

1.1 หาค่ามัธยฐาน (Median) หมายถึง คะแนนที่อยู่ตรงกลางเมื่อคะแนนของข้อมูลเรียงไว้ตามลำดับโดยใช้สูตร ดังนี้ (นิภา ศรีไพโรจน์. 2524 : 61 – 62)

$$Mdn = \frac{\frac{N}{2} + \frac{N}{2} + 1}{2}$$

เมื่อ	Mdn	แทน	ค่ามัธยฐาน
	N	แทน	จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่
	$\frac{N}{2}$	แทน	เป็นคะแนนตัวที่ $\frac{N}{2}$
	$\frac{N}{2} + 1$	แทน	คะแนนตัวที่ $\frac{N}{2} + 1$

1.2 ค่าพิสัยควอไทล์ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$IQR = \frac{Q3 - Q1}{2}$$

เมื่อ	IQR	แทน	พิสัยควอไทล์
	$Q3$	แทน	ค่าของข้อมูลที่แสดงให้ทราบว่า มี 75% หรือ $\frac{3}{4}$ ของข้อมูลที่มีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าที่ใช้ในสูตร $\frac{N}{2}$
	$Q1$	แทน	ค่าของข้อมูลที่แสดงให้ทราบว่า มี 25% หรือ $\frac{1}{4}$ ของข้อมูลที่มีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าที่ใช้ในสูตร $\frac{N}{2}$

2. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test เป็นวิธีการทดสอบนัยสำคัญ ณ ระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ ซึ่งพัฒนามาจาก Sign Test (นิภา ศรีโพธิ์โรจน์. 2533 : 93) โดยมีสูตรดังนี้

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างของข้อมูลแต่ละข้อ
	X	แทน	คะแนนของการประเมินก่อนการทดลอง
	Y	แทน	คะแนนของการประเมินหลังการทดลอง

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามาก
 กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกหรือเครื่องหมายลบที่มีอยู่เดิม
 หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวก และมีเครื่องหมายลบตามลำดับ
 ค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เราเรียกค่านี้ว่าค่า T
 (ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า)

$$\text{สูตร} \quad Z = \frac{T - E(T)}{S_t}$$

$$\text{เมื่อ} \quad E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$$

$$S_t = \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}$$

เมื่อ	E (T)	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	S_t	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	Z	แทน	คะแนนมาตรฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลงในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จะเสนอในส่วนของการพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสม เอีย เอือ อัว มีการพัฒนาในระดับดี และผลเปรียบเทียบทักษะการอ่านคำที่มีสระประสม เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เพลง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (sample size)
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (mean)
Q	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile deviation)
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐาน (Median)
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน (t-distribution)
D	แทน	ผลต่างของคะแนน
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระเอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง รายละเอียดแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการเปรียบเทียบการอ่านคำก่อนใช้เพลงกับหลังการใช้เพลง

นักเรียนคนที่	การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ระดับความสามารถในการอ่าน
1	3	37	ดีมาก
2	1	35	ดีมาก
3	1	32	ดี
4	9	40	ดีมาก
5	2	33	ดี
6	7	37	ดีมาก
Mdn	2.5	36	-
IQR	.08	2.5	-

จากตาราง 3 แสดงว่า ทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนใช้เพลงมีค่ามัธยฐาน 2.5 และหลังการฝึกโดยใช้เพลงนักเรียนจะพัฒนาขึ้นมากโดยมีค่ามัธยฐานอยู่ที่ 36.00 ซึ่งนับว่ามีความสามารถในการอ่านคำที่มีสระประสมอยู่ในระดับ ดี และดีมาก ซึ่งมีทักษะการอ่านคำสูงขึ้น สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

2. การเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้เพลง รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตารางที่ 4 – 6

ตาราง 4 การเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ เอีย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้เพลง

คนที่	คะแนนทักษะการอ่านคำที่มีสระเอียประสม		ผลต่าง ของ คะแนน D=y-x	อันดับที่ ของความ แตกต่าง	อันดับตามเครื่องหมาย		T
	ก่อนการทดลอง (X)	หลังการทดลอง (Y)			บวก	ลบ	
1	2	13	11	1.5	+1.5	-	0**
2	0	13	13	5.5	+5.5	-	
3	0	11	11	1.5	+1.5	-	
4	2	15	13	5.5	+5.5	-	
5	0	12	12	3.5	+3.5	-	
6	2	14	12	3.5	+3.5	-	
Mdn	1	13			3.5		
IQR	1.00	1.25					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ เอีย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 หลังการฝึกโดยใช้เพลง สูงกว่าก่อนการฝึกโดยใช้เพลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

ตาราง 5 การเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ เอื้อ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้เพลง

คนที่	คะแนนทักษะการอ่านคำที่มีสระเอื้อประสม		ผลต่าง ของ คะแนน D=y-x	อันดับที่ ของความ แตกต่าง	อันดับตามเครื่องหมาย		T
	ก่อนการทดลอง (X)	หลังการทดลอง (Y)			บวก	ลบ	
1	0	14	14	6	+6		0**
2	0	13	13	5	+5		
3	0	12	12	3	+3		
4	3	15	12	3	+3		
5	0	12	12	3	+3		
6	2	13	11	1	+1		
Mdn	0	13			3		
IQR	1.125	1.125					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่า ทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ เอื้อ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 หลังการฝึกโดยใช้เพลง สูงกว่าก่อนการฝึกโดยใช้เพลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

ตาราง 6 การเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้เพลง

คนที่	คะแนนทักษะการอ่านคำที่มีสระอัว ประสม		ผลต่าง ของ คะแนน D=y-x	อันดับที่ ของความ แตกต่าง	อันดับตามเครื่องหมาย		T
	ก่อนการทดลอง (X)	หลังการทดลอง (Y)			บวก	ลบ	
1	1	10	9	6	+6		0**
2	1	9	8	4.5	+4.5		
3	1	9	8	4.5	+4.5		
4	4	10	6	1	+1		
5	2	9	7	2.5	+2.5		
6	3	10	7	2.5	+2.5		
Mdn	1.5	9.5			3.5		
IQR	1.125	0.50					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า ทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมด้วยสระ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 หลังการฝึกโดยใช้เพลง สูงกว่าก่อนการฝึกโดยใช้เพลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง สรุป อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เพลง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

หลังจากการทดลองใช้เพลง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล มีทักษะการอ่านคำสูงขึ้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล จำนวน 6 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล จำนวน 6 คน ซึ่งได้มาด้วยการเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แผนการสอน จำนวน 30 แผน เพลงที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว และ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว

ดำเนินการทดลองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนการทดลองใช้เพลง (Pre-test) แล้วบันทึกคะแนน และดำเนินการทดลองโดยใช้เพลงทดลองสอนตามแผนการสอน จำนวน 30 แผน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน

รวมทั้งหมด 30 ชั่วโมง และทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วย สระ เอีย เอือ อัว ซึ่งเป็นชุดเดียวกับก่อนการทดลอง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอือ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง มีประเด็นที่น่าอภิปราย ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า ทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง ในภาพรวมอยู่ในระดับดี หรือ สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัย ของ กิ่งสร เกาะประเสริฐ (2540 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง ระหว่างการสอนอ่านคำโดยเสริมแรงด้วยเบี้ย อรรถกร และการสอนอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยสูงขึ้น ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ อาจเป็นเพราะ การใช้เพลงเป็นสื่อช่วยให้นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียนรู้ ไม่เครียด ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข จนสามารถจำบทเรียน หรือคำต่างๆ ที่มีอยู่ในเนื้อเพลงได้ และสามารถอ่านออกเสียงคำในบทเพลงได้ ซึ่งเกิดจากการเลียนแบบเพลงที่เขาได้ยิน สอดคล้องกับ เบญจา พิมจุฬา (2537 : 13) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การใช้เพลงเป็นสื่อในการสอนนั้น จะช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านอารมณ์ ซึ่งจะช่วยกระตุ้นและทำให้นักเรียนเกิดความสุขขณะเรียน ผ่อนคลายความเครียด สนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งช่วยพัฒนาการทางด้านร่างกาย นักเรียนได้รำรำ แสดงท่าทางต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วยให้นักเรียนเกิด

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา เพราะนักเรียนได้ร้องเพลงและทำให้จำเนื้อหา หรือคำต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วแน่นอนว่าการเรียนธรรมดา นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาทางด้านสังคมอีกด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้เข้าร่วมกลุ่มร้องเพลงกับเพื่อน กับครู ทำให้เกิดความพร้อมเพรียงเป็นหมู่คณะ

นอกจากนี้การสอนอ่านคำที่ประสมสระ เอีย เอือ อัว โดยใช้เพลงเป็นสื่อยังช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึกชื่นชมภาษาไทย และช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องท่องจำ และใช้ภาษาไทยได้คล่องขึ้น สอดคล้อง กับ สุจิตต์ เพียรชอบ (2531 : 192) ที่กล่าวว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงสูงต่ำ มีความไพเราะเพราะพริ้งอยู่แล้ว ยิ่งเมื่อได้ใช้เพลงประกอบ การสอนด้วยแล้ว จะทำให้นักเรียนรู้สึกชื่นชม เห็นว่าภาษาไทยน่าเรียน น่าสนใจ ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยมากขึ้น และบทเพลงยังช่วยทำให้นักเรียนเห็นความไพเราะ และรู้ความหมายของคำได้ดีขึ้น การผูกข้อความต่างๆ มาเป็นเพลงโดยรวมคำยาก ๆ คำที่นักเรียนมักอ่านหรือเขียนผิดบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนอ่านและใช้ได้คล่องขึ้น เพราะการเรียนรู้อาจจากเพลงไม่ก่อให้เกิดความเครียด ผู้เรียนจึงสามารถเรียนรู้ได้ดี และจดจำได้รวดเร็วกว่าเดิม

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังจากได้รับการฝึกโดยใช้เพลงสูงขึ้นกว่าเดิม หรือมีความสามารถอยู่ในระดับดีขึ้น

ข้อสังเกตที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เพลงเป็นสื่อเป็นวิธีการจัดกิจกรรมที่ทำให้ครูสามารถมองเห็นความก้าวหน้าของนักเรียน ตลอดจนทัศนคติของผู้เรียนในเรื่องที่เรียน เพราะการสอนโดยใช้เพลงเป็นสื่อทำให้ครูมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก ทำให้ครูสามารถมองเห็นข้อบกพร่องจุดเด่นจุดด้อยของนักเรียนชัดเจน

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เพลงเป็นสื่อ เป็นวิธีการประเมินภาคปฏิบัติสามารถสะท้อนให้เห็นพัฒนาการและความสามารถทางภาษา การอ่านออกเสียงของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ความสามารถของเด็กยังช่วยให้ครูเห็นถึงความสามารถที่แตกต่างของเด็ก เด็กบางคนต้องการความช่วยเหลือเอาใจใส่เป็นพิเศษ ถ้าครูดูแลอย่างใกล้ชิดจะช่วยให้ครูช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างรวดเร็ว

4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เพลงเป็นสื่อ ช่วยเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนที่ไม่ดีต่อวิชานั้น ให้จางหายไป ทั้งนี้เพราะความสนุกสนาน ครื้นเครง ไม่เคร่งเครียด และบรรยากาศที่เป็นกันเอง ช่วยให้นักเรียนรู้สึกสบาย และรักในเสียงเพลง ส่งผลให้มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียนในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการวิจัยที่พบว่า การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง อยู่ในระดับดี ดังนั้น ครูผู้สอนควรใช้บทเพลงเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการสอนอ่านคำภาษาไทยที่นักเรียนมักอ่านผิด หรือคำยากต่างๆ เพราะจะช่วยให้นักเรียนสนุกสนาน เพลิดเพลินไปกับการเรียน และจะช่วยให้ผู้เรียนจำบทเรียนได้ง่ายขึ้น
2. การใช้บทเรียนเป็นสื่อในการแก้ปัญหานักเรียนอ่านคำภาษาไทยไม่ได้ อาจนำคำอื่นๆ ที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัด มาผูกเป็นบทเพลงเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้เร็วขึ้น ได้แก่ คำควบกล้ำ ร ล หรือ คำที่มี ห นำ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลการสอนการอ่านคำภาษาไทยโดยวิธีอื่น ๆ กับวิธีการใช้กิจกรรมเพลงเป็นสื่อ เพื่อหาข้อดี ข้อจำกัดของแต่ละวิธี ซึ่งจะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาวิจัยลึกลงไปในเรื่อง อื่น ๆ เช่น การใช้เพลงเป็นสื่อในการสอนการอ่านคำยากในภาษาไทย โดยทำการวิจัยเป็นรายบุคคล (Case Study) เพื่อใช้แก้ปัญหการเรียนรู้ของนักเรียน
3. ควรมีการศึกษาวิจัยถึงการใช้เพลงเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาระอื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ตลอดจนศึกษาวิจัยถึงผลของการใช้เพลงเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนที่มีต่อเจตคติของผู้เรียนในวิชานั้น ๆ ด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่อ สวัสดิพาณิชย. (2515). การสอนอ่านในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ครูสภา.
- กิงสร เกาะประเสริฐ. (2540). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำวิชาว
ภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง อายุ 7 – 14 ปี
ระหว่างวิธีการสอนอ่านคำโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และการสอนอ่านคำตาม
หลักสูตร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (สาขาการศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). คู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย
ชุดพื้นฐานภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ครูสภา : กรุงเทพฯ.
- (2544). คู่มือการประเมินผลการเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.
- (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.
- โกมล บัวผิยน. (2538). พฤติกรรมการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
ม.ป.พ.
- ดวงใจ วรรณสังข์. (2541). การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็ก
ที่มี ปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพ
พยัญชนะไทย. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐวุฒิ ณ บัน. (2522). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
ในระดับถ่ายโอนการสื่อสารและวิญญาน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนีย์ สุขเมธี. (2534). พฤติกรรมการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัย
รัตนโกสินทร์.
- (2542). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ธวัช วันชูชาติ. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. นครสวรรค์ :
สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- นิภา ศรีโพธิ์โรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.
พรินติ้งเฮ้าส์.
- เบญจา พิมพ์จุฬา. (2537). เพลงส่งเสริมการสอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา ปีที่ 1 – 6
และชั้นเด็กเล็ก. กรุงเทพฯ : แอล ที เพรส.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2532). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

- บันลือ พฤกษ์วัน. (2533, 25 พฤษภาคม). “การสร้างและการสอนประสบการณ์ภาษาของมนุษย์,” ใน เอกสารประกอบคำบรรยาย. ณ สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่.
- (2534). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บัวแก้ว บัวเย็น. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบรู้แจ้ง กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2532). การศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทย แก่เด็กชาวเขา. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2539). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จำไทยเพรส.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2532). การศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรุงธนพัฒนา.
- (2535). รายงานการวิจัย เรื่อง การสร้างเครื่องมือเพื่อคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ แว่นแก้ว.
- พิมพ์ใจ สุทธิสุรศักดิ์. (2530, พฤษภาคม - สิงหาคม). ความสำคัญของการอ่าน. วิจัยสนเทศการศึกษานอกโรงเรียน. .
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศึกษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). การส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ : ชลบุรีการพิมพ์.
- ไพรัตน์ มากกาญจนกุล. (2533). หลักการแต่งเพลง. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : นีลนารา.
- เพ็ญศรี รังสิยางกุล. (2530). อ่านให้เก่ง. เอกสารประกอบคำบรรยาย ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มาลีนี้ นิยมเสมอ. (2523). การส่งเสริมการอ่านของเด็ก. ครู. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- ยุพิน พิพิธกุล. (ม.ป.ป.). การใช้เพลงประกอบการสอนคณิตศาสตร์. เอกสารประกอบคำบรรยาย ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันไชย ไทยใหม่. (2539). การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำสำหรับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ แว่ววิริยะ. (2541, พฤศจิกายน). เพลงประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย. วารสารวิชาการ. 25.

- ศิริอร อินทร์ตลาดชุม. (2546, กุมภาพันธ์). หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. วารสารวิชาการ. 23.
- ศรียา นิยมธรรม. (2537). แบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2539). การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ แกรมมี.
- (2541). ปัญหาที่ยากทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2532). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์.
- สิทธิา พินิจภูวดล และคนอื่น ๆ. (2526). ภาษาไทย 2 การประพันธ์ หน่วยที่ 1 – 7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสริมศรี หอทิมาวกุล. (2526). เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2534). คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538). คู่มือครูการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- สุจิต เพียรชอบ. (2532). การใช้เพลงประกอบการสอนภาษาไทย เอกสารประกอบ การบรรยาย หมายเลข 7 ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. นครสวรรค์ : สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2542). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- อรัญญา เชื้อทอง. (2546). ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วม โดยใช้บัตรย่อยกรอง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. นครปฐม : สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- Best, Bill Arnold. (1969, April). "The Effect of Special Programs on Kean Gains in Reading," *Dissertation Abstracts International*. (10) : 3316 – A.

- Heden, Deborah Lynn. (1995, February). "The Interwoven Relationship of Teaching, Learning, and Supporting In Inclusive Classrooms," *Dissertation Abstracts International*. 8(55).
- John, Randal James. (1970 , September). "The Effect of Training in Letter Names on Success in Beginning for Children of Differing Abilities. *Dissertation Abstracts International*. (3) : 1520 – B.
- Mary , Ellen Drecktran and Chiang Bertram. (1997, May - June). Instructional Strategies Used by General Educators and Teachers of Students with Learning Disability. *Remedial and Special Education*. (18) : 174 – 181.
- Schick, Michelle Christine. (1996, January). Special Education Placement as Treatment : A Comparison of Environment. *Dissertation Abstracts International*. 7(56).
- Smith, Tom E. C. And other. (1995). *Teaching Students With Special Needs in Inclusive Setting*. New York : By Allyn and Bacon.
- Strang R. (1940). *Problem in the Development of Reading in High School and College*. The Science Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์พัชรี จีวพัฒน์กุล อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. นายดลต่อเหลบ หมาดเหต ศึกษานิเทศก์ 8
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสตูล
3. นายพัทยา ภาคืบรึ ครู คศ. 2 โรงเรียนบ้านบิใหญ่ อำเภอละงู จังหวัตสตุล

ภาคผนวก ข

แผนการจัดการเรียนรู้

หนังสือเพลง ชุด “ร่วมรู้จักรัศระผสม”

แผ่น CD เพลง ชุด “ร่วมรู้จักรัศระผสม”

แบบทดสอบการอ่าน ก่อน - หลังการทดลอง

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 1 เพลงเร่เรียนเขียนเอ๋ย

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนบอกลักษณะส่วนประกอบของสระเอ๋ยได้
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนอ่านคำที่ประสมได้
- 1.3 นักเรียนร้องเพลงเร่เรียนเขียนเอ๋ยได้
- 1.4 ภาพและบัตรคำได้ถูกต้อง

2. สาระสำคัญของเนื้อเพลง

2.1 สระเอ๋ยประกอบด้วย ไ่เอ อยู่ข้างหน้า ข้างบนคือสระอี และมี ย ตามหลัง เมื่อประสมกันรวมกันเป็นสระเอ๋ย

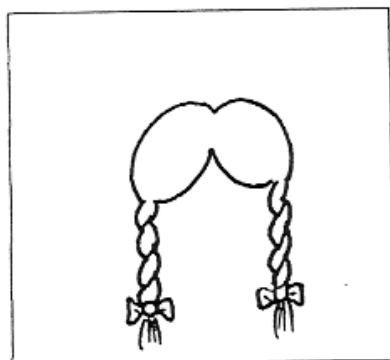
2.2 คำที่ประสมด้วยสระเอ๋ย เสีย เขียร์ เปีย เมีย เรียน

2.3 เนื้อเพลง เร่เรียนเขียนเอ๋ย

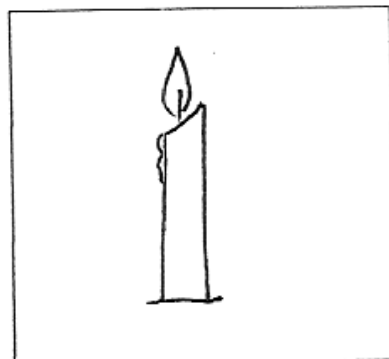
นำอ่าน นำเขียน เร่เรียน สระเอ๋ยกัน เอ –อี ทำยนั้น เห็นกันว่ามีตัว ย.
 ส เอ๋ย เสีย จำไว้ อย่าได้รีรอ เปียอ่านต่อ ม เอ๋ย อ่านเมียทุกคำ
 ช เอ๋ย เขียร์ อ่านได้อ่านดี อ่านอีกที เขียร์ เขียร์ เขียร์
 ป เอ๋ย เปีย อ่านได้อ่านดี อ่านอีกที เปีย เปีย เปีย
 ม เอ๋ย เมีย อ่านได้อ่านดี อ่านอีกที เมีย เมีย เมีย
 เตีย เตีย เกีย เขีย เปีย เจีย ส่งเสีย เคีย เขียร์ เนีย
 จดจำคำสระเอ๋ย ท เอ๋ย เทีย ให้ร้องและลองฟัง

3. การจัดกิจกรรม

3.1 ให้ผู้เรียนดูภาพ ผมห้อย ภาพเด็กนั่งเรียนหนังสือ ภาพเทียนไข

ผมห้อย

เทียนไข

เขียน

3.2 นักเรียนแต่ละคนนำคำ จับคู่ภาพคำว่า เรียน ผมห้อย เทียนไข

เทียนไข

ผมห้อย

เรียน

3.3 ครูติดแผนภูมิเนื้อเพลงบนกระดานให้ผู้เรียนร้องเพลงสระเอีย ดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบจังหวะเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

3.4 นักเรียนหาคำที่มีสระเอีย จากเนื้อเพลงนำมาฝึกการออกเสียงดังนี้

ส - เอีย เสีย

ด - เอีย เดีย

ม - เอีย เมีย

ป - เอีย เปีย

จากนั้นนำพยัญชนะต้นมาประสมด้วยสระเอีย แล้วฝึกออกเสียง

4. สื่อประกอบกิจกรรม

4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียงเพลงเร่งเรียน เขียน เอีย

4.2 แผนภูมิเนื้อเพลง

4.3 บัตรภาพ บัตรคำ

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 2 เพลง อ. เอีย พาเพลิน

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนอ่านคำนี้ประสมด้วยสระเอียได้
- 1.2 นักเรียนบอกความหมายของคำและนำคำมาแต่งประโยคได้
- 1.3 ร้องเพลง อ.เอีย พาเพลินได้
- 1.4 นำคำเติมลงช่องว่างให้ได้ความหมายที่กำหนดให้ได้

2. สาระสำคัญและเนื้อหาเพลง

2.1 สระเอียประกอบด้วย ไม่เอ อยู่ข้างหน้า ข้างบนมีอี และมี ย ตามหลัง เมื่อประสมกันรวมกันเป็นสระเอีย

2.2 คำที่ประสมด้วยสระเอีย จัวเจีย ไกลเกลีย อ่อนเพลีย ตัวเพลี้ย เบี้ย

2.3 เนื้อเพลง อ. เอีย พาเพลิน

สระเอียนี่ดีดีดี

สระเอียนี่ดีดีดี

อ่านทุกที่เพลิดเพลินสนุก

เสีย เบี้ย เตี้ย

นั่งอมทุกข์ (ซ้ำ)

เจ้าเปียนอกขลุ่ยตื่นมาจัวเจีย

สระเอียมีคำมากมาย

สระเอียมีคำมากมาย

เสียมักง่าย

เขี่ยทิ้งบ่อยบ่อย

ไล่เสีย ไกลเกลียเมียน้อย อ่อนเพลียเสียเงินไม่น้อย ต้องดูผักบ่อยเพื่อกำจัดตัวเพลี้ย

3. การจัดกิจกรรม

3.1 ครูตีแผนภูมิเนื้อเพลงบนกระดานให้ผู้เรียนร้องเพลง อ. เอีย พาเพลิน ดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบจังหวะเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

3.1 ผู้เรียนแต่งประโยคโดยใช้คำที่มีสระเอียจากเนื้อเพลง แต่งปากเปล่าก่อนแล้ว
จึงเขียนเป็นประโยคลงในสมุด

3.3 นักเรียนนำคำสระเอียจากเนื้อเพลงมาหัดอ่าน เสีย เบี้ย เตีย เขีย จัวเจีย
ไกล่เกลีย อ่อนเพเลีย ตัวเพเลีย

นักเรียนเติมคำที่มีสระเอียลงในช่องว่างตามที่กำหนด เช่น

คำ

เจีย	เพเลีย	เกลีย	เบีย
	๔		

จัว

ตัว

ไกล่

4. สื่อประกอบกิจกรรม

4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียง

4.2 แผนภูมิเนื้อเพลง

4.3 บัตรคำ

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 3 เพลง อ่านเอ๋ยสนุก

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอ๋ยได้
- 1.2 นักเรียนบอกความหมายของคำและนำคำมาแต่งประโยคได้
- 1.3 ร้องเพลงอ่านเอ๋ยด้วยกันได้

2. สาระสำคัญและเนื้อหาเพลง

- 2.1 คำที่ประสมด้วยสระเอ๋ย เขียร์ เตี้ย หัวเหี้ย เร็ยราย เตี้ย
- 2.2 เพลง อ่านเอ๋ยสนุก

มาพวกเรา มา ฝึกภาษา กันให้จริงจัง
 เลือกอ่านคำนั้นต้องระวัง จะเลือกอ่านคำนั้นต้องระวัง ให้ฟังคำสั่งอ่านคำสระเอ๋ย
 เขียร์ เตี้ย เอ๋ย มา สื่อภาษา เขียร์ เอ๋ย เกีย เอ๋ย
 อ่านให้แม่นยำ เอ๋ยยั่ว หัวเหี้ย อ่านให้แม่นยำ เอ๋ยยั่ว จั่วเจีย
 เร็ยราย ไกล่เกลีย สูงเตี้ยพอกัน

3. การจัดกิจกรรม

3.1 ครูติดบัตรคำไว้บนกระดาน นักเรียนอ่านคำพร้อมทั้งบอกลักษณะของคำทุกคำ
 ซึ่งประกอบด้วยสระเอ๋ยและสรุปอีกครั้ง พร้อมทั้งบอกความหมาย

เตี้ย	เขียร์	เร็ยราย	สูงเตี้ย	หัวเหี้ย
-------	--------	---------	----------	----------

3.2 นักเรียนหยิบบัตรคำ ใครได้คำใดต้องออกเสียงคำนั้นแล้วแต่งประโยค
 ปากเปล่าให้เพื่อนฟัง

3.3 ผู้เรียนร่วมร้องเพลง อ่านเอียสนุก

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบจังหวะเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

3.4 นักเรียนทำแบบฝึกชุด สระเอีย...

4. สื่อประกอบกิจกรรม

- 4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียง
- 4.2 แผนภูมิเนื้อเพลง
- 4.3 บัตรคำ
- 4.4 แบบฝึกชุดสระเอีย

กิจกรรมเสริมการอ่าน

ฝึกเสียงสระประสมสระเอีย

คำชี้แจง

- ขั้นที่ 1 เด็กอ่านตามครูทีละคำในแต่ละข้อจนครบทั้งสิบข้อ
- ขั้นที่ 2 ครูชี้ให้เด็กอ่านคำใดคำหนึ่งในแต่ละข้อ หากเด็กอ่านไม่ได้ให้อ่านตามครู
(บางคำอาจไม่มีความหมาย)

1. เปีย	เสีย	เมีย	เตีย	เจีย
2. เคีย	เลีย	เจีย	เรีย	เอีย
3. เตีย	เฟีย	เตีย	เปีย	เอีย
4. เขีย	เขียร์	เวีย	เพลีย	เกลีย
5. เขียร์	เฮีย	เยีย	เกีย	เขีย
6. ผมเปีย		ใจเสีย		ไกล่เกลีย
7. นัวเนีย		สูงเตีย		ยัวเยีย
8. เมียน้อย		อ่อนเพลีย		ตัวเพลีย
9. เขียทั้ง		ไล่เลีย		ส่งเสีย
10. จัวเจีย		เจ้าเปีย		หัวเสีย

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 4 เพลง อ. เอื้อสุดเท่ห์

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนบอกลักษณะส่วนประกอบของสระเอื้อได้
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนอ่านคำที่ประกอบด้วยสระเอื้อได้
- 1.3 นำคำมาจับคู่กับภาพได้
- 1.4 ร้องเพลง อ.เอื้อสุดเท่ห์ได้

2. สารสำคัญและเนื้อหาเพลง

2.1 สระเอื้อเป็นสระประสมที่ประกอบด้วย - - อ นำมารวมกัน ไม่เอ อยู่ข้างหน้า - อยู่ข้างบน และตามด้วย อ อ่าน เอื้อ

2.2 คำที่ประสมด้วยสระเอื้อ เกลือ มะเขือ ผีเสื้อ เหงื่อไคล เหลือเฟือ เมืองเหนือ
เรื่องราว น่าเบื่อ เพื่อน เกลือนตา

2.3 เนื้อเพลง อ. เอื้อสุดเท่ห์

ด. เอื้อ ด. เอื้อ ด.เอื้อ เตือ นะะ ด. เอื้อ เตือ

สระเอื้อ นั้นขี้เรื้อมา

ข้าหน้าคือสระเอ

สระเอื้อ ตั้งบนสุดเท่ห์

เพิ่มมนต์เสน่ห์ใส่ อ อีกตัว

ด. เอื้อ ด. เอื้อ ด.เอื้อ เตือ นะะ ด. เอื้อ เตือ

สระเอื้อเหลือเฟือถ้อยคำ

จดจำชาวเค็มคือเกลือ

เรื่องราวผีเสื้อมะเขือ

เที่ยวกันไม่เบื่อเมืองเหนือถิ่นไทย

ป. เอื้อ ป. เอื้อ ป.เอื้อ เปือ นะะ ป. เอื้อ เปือ

คลุมเครือน่าเบื่อหน่ายใจ

เหงื่อไคลเปื้อนตัวกายา

เจอจนสร้างบุญเกิดหนา

เห็นเกลือเกลือนตาชาวเติมนาเกลือ

3. การจัดกิจกรรม

3.1 ครูนำบัตรภาพ ผีเสื้อ เกลือ มะเขือ มาให้นักเรียนดู แล้วฝึกเสียงตามบัตรภาพ

3.2 ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับคำที่มีในบัตรคำ จำนวน 11 คำ คือ เหลือเฟือ เกลือ
เรื่องราว ผีเสื้อ มะเขือ เมืองเหนือ คลุมเครือ น่าเบื่อ เหงื่อไคล เปื้อน เกลือนตา

3.3 สอนร้องเพลง อ.เอื้อสุดเท่ห์ จากแผนภูมิเนื้อเพลง ดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

3.4 นักเรียนหาคำที่มีสระเอื้อ จากเนื้อเพลง กการออกเสียงสระเอื้อ เช่น

ด - เอื้อ - เตื้อ

ต - เอื้อ - เตื้อ

ป - เอื้อ - เปื้อ

และนำพยัญชนะต้นมาฝึกการแจกลูกด้วยสระเอื้อ

3.5 นักเรียนนำคำที่มีสระเอื้อจากบทเพลง คำใดคำหนึ่งมาสื่อความหมายด้วยภาพ

นักเรียนเติมคำที่มีสระเอื้อลงในช่องว่างตามที่กำหนด เช่น

4. สื่อประกอบกิจกรรม

- 4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียงเพลง อ.เอื้อสุดเท่ห์
- 4.2 แผนภูมิเนื้อเพลง
- 4.3 บัตรคำ บัตรภาพ

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 5 เพลงอ่านเอื้อกันเถอะ

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอื้อได้
- 1.2 นักเรียนนำคำที่มีสระเอื้อจากเพลงมาแต่งประโยคได้
- 1.3 นักเรียนร้องเพลงอ่านเอื้อกันเถอะได้ถูกต้องตามคำร้อง ทำนอง และจังหวะได้
- 1.4 นักเรียนสรุปสาระสำคัญจากเนื้อเพลงได้

2. สาระสำคัญและเนื้อหาเพลง

- 2.1 คำที่ประสมด้วยสระเอื้อ จำนวน 4 คำ เชื้อ เพื่อ เรือ เสือ
- 2.2 เนื้อเพลง อ่านเอื้อกันเถอะ

การอ่านเป็นการสร้างสรรค์	สิ่งสำคัญอ่านให้ถูกต้อง
สระเอื้อเชื่อได้แน่นอน	ปูเสื่อเพื่อให้น้องนอน
เปื้อละครอยากฟังดนตรี (ซ้ำ)	

การอ่านเป็นการส่งเสริม	ก้าวแรกเริ่มอ่านให้ถูกต้อง
สระเอื้อเชื่อได้แน่นอน	มะเตี๋ เสือดาว ญาติเครือ อย่าลืมเรือ
ช่วยเหลือข้ามคลอง (ซ้ำ)	

3. การจัดกิจกรรม

- 3.1 ครูนำบัตรคำ คำว่า เชื้อ เพื่อ เรือ เสือ ให้นักเรียนอ่าน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย
- 3.2 นำคำจากบัตรคำเติมลงในช่องว่างของแถบประโยคแล้วอ่านแถบประโยคที่ถูกต้องพร้อม ๆ กัน

เรือ เสือ มะเขือ ผีเสื้อ เมืองเหนือ

1. ฉันไปดู.....ที่สวนสัตว์
2. คุณแม่พาย.....ไปเก็บดอกบัว
3. ต้น.....มีลูกเต็มต้น
4. อากาศหนาวเย็นมากที่.....
5.เป็นสัตว์ที่สวยงาม

3.3 นักเรียนแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้โดยให้แต่งปากเปล่าจนคล่อง เพื่อให้รู้
ความหมายของคำ

3.4 ผู้เรียนร้องร้องเนื้อเพลง อ่านเอื้อกันเถอะ

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

4. สื่อประกอบกิจกรรม

- 4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียงเพลง อ.เอื้อสุดเท่าห์
- 4.2 แผ่นภูมิเนื้อเพลง
- 4.3 แถบประโยค
- 4.4 บัตรคำ

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 6 ดอกไม้ใช้เอื้อ

1. จุดประสงค์
 - 1.1 ผู้เรียนเล่นเกมสลับตัวอักษรจากเพลงได้
 - 1.2 นำคำที่กำหนดให้คำที่ประสมด้วยเอื้อมาแต่งประโยคได้
 - 1.3 ร้องเพลงดอกไม้ใช้เอื้อได้ถูกต้องตามคำร้อง ทำนองและจังหวะ
 - 1.4 สรุปสาระสำคัญจากเนื้อเพลงได้
 - 1.5 ทำแบบฝึกชุดสระประสมสระเอื้อได้
 - 1.6 เพื่อให้ผู้เรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอื้อได้
2. สาระสำคัญและเนื้อหาเพลง
 - 2.1 คำที่ประสมด้วยสระเอื้อจากเพลงดอกไม้ใช้เอื้อ คือ เจื้อจุน เหยื่อ มะเตื่อ
 - 2.2 เนื้อเพลง ดอกไม้ใช้เอื้อ

ดอกไม้ขาวเรื่อแดง เชื้อไหมพักแพงไม่แดงขอบอก
 เสือเรื่อพายบอกเชื้อ เสือ (ซ้ำ)
 เจื้อจุนก็ชอบส่งเงินให้มา
 ดอกดาวเรืองเรื่อเหลือง เชื้อไหมมะเพื่อโตกว่ามะเตื่อ
 บอกเท่าไรไม่เชื้อ
 เผื่อ เชื้อ เกลือ เหยื่อ เอื้อ
 คำสระเอื้อเหลือเพื่อถ้อยคำ

3. การจัดกิจกรรม

3.1 ให้ผู้เรียนเล่นเกมสลับอักษร ผู้สอนแจกบัตรสลับอักษร โดยให้ผู้เรียนแต่ละคนเรียงคำให้ถูกต้อง โดยดูคำจากแผนภูมิเนื้อเพลงและคำจากที่เรียนมาแล้ว

นจ๋เอื้อจ	เื้อหญ่	คเื้อม
เื้อผีสี	ปะมเื้อ	เื้อส
ลกเื้อ	เื้อหลฟเื้อ	

ประกอบด้วยคำเหล่านี้ คือ			
เจือจุน	เหื้อ	มะเดื้อ	ผีสี้อ
มะเขื้อ			
สี้อ	เกลื้อ	เหลื้อเฟื้อ	

3.2 ให้ผู้เรียนนำคำที่เรียงถูกต้อง อ่านออกเสียงพร้อมทั้งช่วยกันบอกความหมายและแต่งประโยค

3.3 สอนร้องเพลง “ดอกไม้ไซ้เอื้อ” จากแผนภูมิเนื้อเพลงดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

3.4 นักเรียนทำแบบฝึกชุดสระเอื้อ

4. สื่อประกอบกิจกรรม

- 4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียงเพลงดอกไม้ไข่เอื้อ
- 4.2 แผนภูมิเนื้อเพลง
- 4.3 บัตรคำเกมสลับอักษร
- 4.4 แบบฝึกชุดสระเอื้อ
- 4.5 แถบประโยค

กิจกรรมเสริมการอ่าน ฝึกเสียงสระประสมสระเอื้อ

คำชี้แจง

ขั้นที่ 1 เด็กอ่านตามครูทีละคำในแต่ละข้อจนครบทั้งสิบข้อ

ขั้นที่ 2 ครูชี้ให้เด็กอ่านคำใดคำหนึ่งในแต่ละข้อ หากเด็กอ่านไม่ได้ให้อ่านตามครู
(บางคำอาจไม่มีความหมาย)

1. เอื้อ เตื้อ เรื้อ เขื้อ เจื้อ
2. เพื้อ เลื้อ เกลื้อ เปื้อ เมื้อ
3. เพื้อ เคื้อ เซื้อ เผื้อ หื้อ
4. เกื้อ เนื้อ เทื้อ เยื้อ
5. มะเขื้อ เหลื้อเพื้อ นาเกลื้อ
6. เกลื่อนตา มะเดื้อ น้าเปื้อ
7. เหยื่อไคล กลุ่มเครือ เสือดาว
8. ญาติเครือเขื้อได้ ปูเสื้อ
9. เจื้อจน ช่วยเหลื้อ เรื้อแดง
10. เหลื้อเพื้อไม่เปื้อ พายเรื้อ

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 7 เพลงร้องอ้าวด้วยกัน

1. จุดประสงค์

- 1.1 ผู้เรียนสามารถบอกลักษณะส่วนประกอบของสระอ้าวได้
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระอ้าวจากเนื้อเพลงได้
- 1.3 นักเรียนนำคำจากเพลงมาจับคู่กับภาพได้
- 1.4 นักเรียนร้องเพลงสระอ้าวได้
- 1.5 นักเรียนเติมคำลงช่องว่างได้

2. สาระสำคัญและเนื้อหาเพลง

- 2.1 สระอ้าวเป็นสระประสมระหว่าง อา กับ อุ แต่จะเขียนในรูปแบบของ -ว อ่านว่า อ้าว
- 2.2 คำที่ประสมด้วยสระอ้าว ดอกบัว ถั่ว วัว ร้ว กลัว ตัว
- 2.3 เนื้อเพลง ร้องอ้าวด้วยกัน

สระอ้าว สระอ้าว สระอ้าว ฝนร้ว ฝนร้ว ลงจากฟ้า น้ำฝนเย็นไหลทั่วชายคา

น้ำฝนเย็นไหลทั่วชายคา อีกไม่ช้าข้าวงามแตกรวง

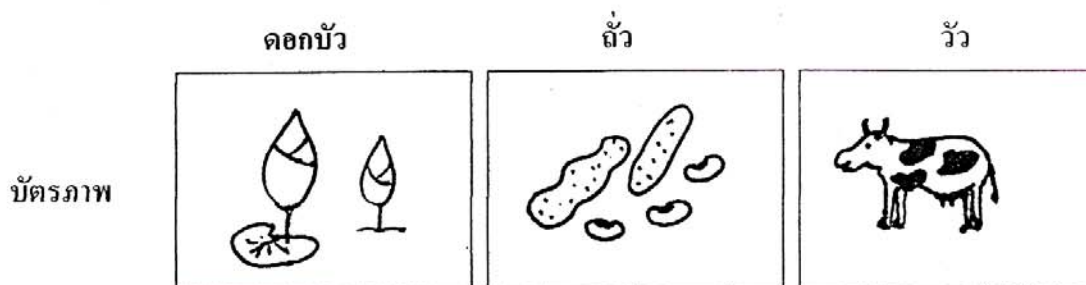
*ดอกบัว ดอกบัว ดอกบัว คั่วถั่วร่อยกินไหมหนา

ร้วกันร้ว กลัวใครลักพา ร้วกันร้ว กลัวใครลักพา

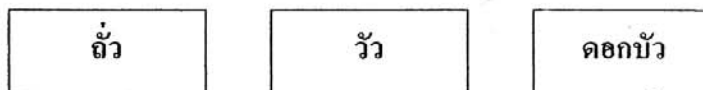
เหนื่อยและล้าเพราะวัวห่าตัว (ซ้ำที่ *)

3. การจัดกิจกรรม

3.1 ครูติดภาพ ดอกบัว ถั่ว วัว บนกระดาน แล้วให้นักเรียนช่วยกันบอกว่าเป็นภาพอะไร

บัตรคำ

3.2 ฝึกให้นักเรียนออกเสียงตามภาพ แล้วนำบัตรคำวางให้ตรงกับภาพ

3.3 ครูตั้งคำถาม นักเรียนตอบพร้อมกัน

1. ฉันเป็นไม่ว่างบ้าน ห้ามคนเดินผ่าน ให้เข้าทางประตู (วัว)
2. ดอกไม้สวย อยู่ตามลำคลอง ผู้คนชอบมอง เก็บไปทำบุญ (ดอกบัว)
3. ฉันไม่ชอบน้ำ แต่ฉันทนแดด ผู้คนชอบใช้ไถนา (ถั่ว)

3.4 ผู้เรียนร้องเพลง ร้องฮั้วด้วยกัน จากแผนภูมิเนื้อเพลง ดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเนื้อเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบดนตรีจากแผ่นเสียง

3.5 นักเรียนนำคำสระอวมาเติมลงในช่องว่างตามที่กำหนด ให้มีความหมายดังนี้

ดอก.....

ฝน..... น้ำ.....

แม่.....

ปลุก.....

4. สื่อประกอบกิจกรรม

4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียงเพลงร้องอวด้วยกัน

4.2 แผ่นภูมิเนื้อเพลง

4.3 บัตรคำ บัตรภาพ

4.4 ใบงาน

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 8 เพลงสระอวต้องจำ

1. จุดประสงค์

- 1.1 ให้ผู้เรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระอวได้
- 1.2 เล่นเกมสระอวได้
- 1.3 ร้องเพลงสระอวต้องจำได้ถูกต้องตามคำร้อง ทำนองและจังหวะ

2. สารสำคัญและเนื้อหาเพลง

2.1 เนื้อเพลง สระอวต้องจำ

สระอว คำนี้เธอต้องจำให้ดี

เอ้ออ่านซิ ท.อว ทัวก่อน ท.อว ทัว ทัว ทัว เอก ทัว

(ลันลันล้า ลันลันลันล้า)

สระอวคำ เธอต้องจำขึ้นใจ.....

เอ้ออ่านไป ม.อว มัว เก่ง ม.อว มัว มัว มัว เอก มัว

(ลันลันล้า ลันลันลันล้า)

สระอวไทย มีไม้หัน ว. ตาม

อ่านได้ความใสตัว ย ก่อน ย. อว ยัว ยัว ยัว เอก ยัว

(ลันลันล้า ลันลันลันล้า)

3. การจัดกิจกรรม

3.1 แบ่งผู้เรียนเป็น 3 กลุ่ม เล่นเกมปลาหมึกปริศนา โดยให้ผู้เรียนกลุ่มหนึ่งออกไปถาม แล้วส่งตัวแทนอีกกลุ่มเขียนคำตอบ ใช้คำที่มีสระ -ว

3.2 ผู้เรียนร้องเพลง สระอัวต้องจำ จากแผนภูมิเนื้อเพลง ดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

3.3 นักเรียนนำคำที่สระประสมจากเนื้อเพลงคัดลงในสมุด พร้อมทั้งอ่านออกเสียงและบอกความหมาย

4. สื่อประกอบกิจกรรม

4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียงเพลงร้องอ้าวด้วยกัน

4.2 บัตรคำ

4.3 เกมปลาหมึกปริศนา

แผนการจัดกิจกรรมประกอบเพลง

เพลงที่ 9 เพลงอ้วนนำเที่ยว

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้ผู้เรียนนำคำที่มีสระอ้วนมาเติมลงช่องว่างให้ได้ความหมาย
- 1.2 นำคำที่กำหนดให้ คำที่มีสระอ้วนมาแต่งประโยคได้
- 1.3 ร้องเพลงอ้วนนำเที่ยวได้ถูกต้องตามคำร้อง ทำนองและจังหวะ
- 1.4 สรุปสาระสำคัญจากเนื้อเพลงได้
- 1.5 ทำแบบฝึกชุดสระประสมสระอ้วนได้

2. สาระสำคัญและเนื้อหาเพลง

- 2.1 คำที่ประสมด้วยสระอ้วนจากเพลง “อ้วนนำเที่ยว” คำว่า พันพัว และคำอื่น ๆ
- 2.2 เนื้อเพลง อ้วนนำเที่ยว

เที่ยวทั่วไทยแะชมนาบัว
เที่ยวฟาร์มวัว โคนมสุขใจ ทุ่งหญ้าเขียว
นั่นตัวอะไร นกกระจอกเทศใจ สีขนขุนมัว
เที่ยวสนุกหัวเราะกันไป
แต่หัวใจท่องฟ้าสลับ หากโดนฝนไขหวัดพันพัว
เสียงกลองรัวหลบฝนทันที ที่ศาลาน้ำจ้วพอดี
ขรรค์บุญมีท่านมีเมตตา

3. การจัดกิจกรรม

3.1 ให้ผู้เรียนเลือกคำที่ประสมด้วยสระอัว เติมลงในช่องว่างของประโยคแล้วอ่านประโยคพร้อม ๆ กัน

ดอกบัว หัวเราะ ถั่ว รั่ว หน้าจั่ว ขั่ว

1. น้อง.....อย่างสนุกสนาน
2. พ่อปลูก.....ไว้ริมรั้ว
3. ท่าน.....ตาเป็นเจ้าอาวาส
4. เรานำ.....ไปไหว้พระ
5. ฝนตกหนักหลังคา.....

3.2 ผู้เรียนร้องเพลง “อ้วนนำเที่ยว” จากแผนภูมิเนื้อเพลงดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามจังหวะ
2. อภิปรายสาระที่ได้จากเพลง
3. ฟังเพลงจากแผ่นเสียง โดยไม่ต้องร้องตาม
4. ร้องเพลงตามแผ่นเสียง
5. ทำท่าทางประกอบเพลง
6. นักเรียนร้องเพลงประกอบเสียงดนตรีจากแผ่นเสียง

3.3 นักเรียนทำแบบฝึกชุดสระอัว

4. สื่อประกอบกิจกรรม

- 4.1 หนังสือเพลง เครื่องเล่นแผ่นเสียง แผ่นเสียงเพลงอ้วนนำเที่ยว
- 4.2 แผนภูมิเนื้อเพลง
- 4.3 บัตรคำ แถบประโยค
- 4.4 แบบฝึกชุดสระอัว

กิจกรรมเสริมการอ่าน ฝึกเสียงสระประสมสระอัว

คำชี้แจง

ขั้นที่ 1 เด็กอ่านตามครูทีละคำในแต่ละข้อจนครบทั้งสิบข้อ

ขั้นที่ 2 ครูชี้ให้เด็กอ่านคำใดคำหนึ่งในแต่ละข้อ หากเด็กอ่านไม่ได้ให้อ่านตามครู
(บางคำอาจไม่มีความหมาย)

1.	กัว	จัว	ตัว	บัว		
2.	ปัว	อัว	ตัว	ขัว		
3.	ถัว	สัว	หัว	รัว		
4.	จัว	ขรัว	รัว	มัว		
5.	ยัว	งัว	วัว	ทัว		
6.	ดอกบัว	คั้วถัว	รัวกัน	ทัวไทย		
7.	ไหลทัว	ฟาร์มวัว	ฝนรัว	ไกลตัว		
8.	ใส่ตัว	ยัวเย้า	เมามัว	ฟ้าสลัว		
9.	นาบัว	ขุนมัว	ขรัวบุญ	หัวเสีย		
10.	กลองบัว	พันพั้ว	หน้าจัว	กลัวใคร		

เพลงชุดร่วมรู้จักรัศระประสม

1. เพลง เร่งเรียน เขียน เอีย
2. เพลง อ.เอีย พาเพลิน
3. เพลง อ่านเอียสนุก
4. เพลง อ.เอื้อสุดเท่าท์
5. เพลง อ่านเอื้อกันเถอะ
6. เพลง ดอกไม้ใช้เอื้อ
7. เพลง ร้องอัวด้วยกัน
8. เพลง สระอัวต้องจำ
9. เพลง อ้วน้าเทียว

เพลงเร่งเรียน เขียน เอีย

Key. B $\flat$

คำร้อง ทำนอง อ. พัทธา ภักดีบุรี

เรียบเรียง วรวิทย์ เครื่องนันทา

นำอ่านนำเขียน เร่งเรียน สระเอียกัน เอ-อี ทำยนั้น เห็นกัน ว่ามีกั ย

๕ เอีย เอีย จำไว้ อย่าได้ร้อ เปียอ่านค่อ ม เอีย อ่านเมีย ทุกคำ

ช เอีย เชียร์ อ่านได้อ่านดี อ่านกันอีกที เชียร์ เชียร์ เชียร์

ป เอีย เปีย อ่านได้อ่านดี อ่านกันอีกที เปีย เปีย เปีย

๖ เอีย เมีย อ่านได้อ่านดี อ่านกันอีกที เมีย เมีย เมีย

เอีย เอีย เกีย เจีย เปีย เจีย ส่งเอีย เอีย เชีย หัวเนีย

จดจำคำสระเอีย ท เอีย เทีย ให้ร้องและลองฟัง

เพลง อ.เอี้ย พาเพลิน , Key. C

คำร้องสกุณา นองมน

ทำนอง อ. พัทธา ภักดีบุรี

เรียบเรียง มานิต คลังข้อ

C Am
สระเอี้ยนี้ดีดี

C Am
สระเอี้ยนี้ดีดี

C Em
อ่านทุกทีเพลิดเพลินสนุก

Dm
เสีย เบีย เตีย

C
นั่งอมทุกข์ (ซ้ำ) เจ้าเปียนอกขลุ่ยคั่นมาจั่วเจีย

C Am
สระเอี้ยมีคำมากมาย

C Am
สระเอี้ยมีคำมากมาย

C Em
เสียมักง่าย เจียทั้งบ่อบบอย

Dm C
ไล่เลีย ไกล่เกลียเมียน้อย

Dm C
อ่อนเพลียเสียเงิน ไม่น้อย

D C
ต้องดูฝักบ่อยเพื่อกำจัดตัวเพเลีย

เพลงสระเอียสนุก

Key ๕.

คำร้องศกุนา นองมณี

ทำนอง อ. พัทธา ภักดีบุรี

เรียบเรียง มานิต คลังข้อง

๕

มาพวกเรา มา ฝึกภาษา กัน ให้จริงจัง

เลือกอ่านคำนั้นต้องระวัง จะเลือกอ่านคำนั้นต้องระวัง ให้ฟังคำสั่งอ่านคำสระเอีย

๕
เขียร เคีย เีย มา สือภาษา เขีย เจีย เกีย เยีย

อ่านให้แม่นอย่า เอียยั่ว นัวเนีย อ่านให้แม่นอย่า เอียยั่ว จัวเจีย

๕
เรียรายไก่อ่เกลีย๕
สูงเตี้ยพอกัน

เพลง อ.เอื้อ สุดแท้ , Key $\sharp b$

คำร้องทำนอง อ. พัทธา ภักดีบุรี

เรียบเรียง วรวิทย์ เครื่องนันทา

 $\sharp b$
ค. เอื้อ

ค. เอื้อ

 $\sharp b$
ค. เอื้อ เคือ เนะ $\sharp b$
ค. เอื้อ เคือ $\sharp b$
สระเอื้อ นั้นขี่เรือมา

ข้าหน้าคือสระเอ

สระเอื้อ ตั้งบนสุดแท้

 $\sharp b$ $\sharp b$
เพิ่มมนต์เสน่ห์ได้ อ อีกตัว $\sharp b$

ค. เอื้อ

ค. เอื้อ

 $\sharp b$

ค. เอื้อ

เคือ เนะ

 $\sharp b$

ค. เอื้อ

เคือ

 $\sharp b$
สระเอื้อเหลือเพื่อถ้อยคำ

จดจำชาวเค็มคือเกลือ

 $\sharp b$ $\sharp b$
เรื่องราวผีเสื้อมะเขือ $\sharp b$ $\sharp b$
เที่ยวกันไม่เบื่อเมืองเหนือถิ่นไทย $\sharp b$
ป. เอื้อ

ป. เอื้อ

 $\sharp b$
ป. เอื้อ เปือ เนะ $\sharp b$
ป. เอื้อ เปือ $\sharp b$
คลุมเครือน่าเบื่อหน่ายใจ

เหงื่อไหลเปื้อนตัวกายา

 $\sharp b$ $\sharp b$
เจือจุนสร้างบุญเกิดหนา $\sharp b$ $\sharp b$ $\sharp b$
เห็นเกลือเกลือนตาชาวเค็มนาเกลือ

เพลงอ่านเอื้อกันเถอะ

Key. B.

คำร้อง สกุนา นองมณี

ทำนอง อ. พัทธา ภัคดีบุรี

เรียบเรียง วรวิทย์ เครื่องนันทา

Gm
การอ่านเป็นการสร้างสรรค์

สิ่งสำคัญอ่านให้ถูกต้อง

สระเอื้อเชื่อได้แน่นอน

ปู่เอื้อเพื่อให้้องนอน

เปื้อละครอยากฟังดนตรี (ซ้ำ)

การอ่านเป็นการส่งเสริม

ก้าวแรกเริ่มอ่านให้ถูกต้อง

สระเอื้อเชื่อได้แน่นอน

มะเคื้อ เลือดาว

ญาติเครือ

อย่าลืมเรือ

ช่วยเหลือข้ามคลอง (ซ้ำ)

เพลงดอกไม้ใช้เอื้อ

Key. 主

คำร้อง สกุนา นองมณี

ทำนอง อ. พัทธา ภัคดิบุรี เรียบเรียง วรวิทย์ เครื่องนันทา

Em

ดอกชบาเรือแดง

#

เชื่อไหมฟ้าแสงไม่แดงขอบอก

เลื้อเรือพายบอกเชื่อ B เลื้อ (ซ้ำ)

Em
เจอจนก็ชอบส่งเงินให้มา#
Em

ดอกดาวเรืองเรือเหลือง

#

เชื่อไหมมะเฟืองโตกว่ามะเดื่อ

บอกเท่าไรไม่เชื่อ B

เผื่อ เชื่อ เกลือ เขี้ยว เอื้อ

Em
คำสระเอื้อเหลือเพื่อถั่วคำ

เพลงร้องอ้วด้วยกัน

Key G

คำร้อง ท่านอง อ. พัทธา ถักคินบุรี

เรียบเรียง มานิค คลังช่อง

G
 สระอ้ว สระอ้ว สระอ้ว ฝนร้ว ฝนร้ว ลงจากฟ้า G Fm Am
 น้ำฝนเย็นไหลทั่วชายคา น้ำฝนเย็นไหลทั่วชายคา
 G Fm Am Bm G
 น้ำฝนเย็นไหลทั่วชายคา อีกไม่ช้าข้าวงามแดกรวง

G
 *ดอกบัว ดอกบัว ดอกบัว คิ้วถั่วร้อยกินไหมหนา
 G Fm Am G Fm Am
 ร่วงกันร่วง กลัวใครลักพา ร่วงกันร่วง กลัวใครลักพา
 Bm G
 เหนื่อยและล้าเพราะร่วงห่าด้ว (ซ้ำที่*)

เพลงสระอวตองจำ

Key. C.

คำร้อง ศกุนา นองมณี

ทำนอง อ. พัทธา ภักดีบุรี เรียบเรียง มานิต คลังช่อง

สระอว คำนี้เธอต้องจำให้ดี.....

 เอ้าอ่านซิ ท.อว ทัวก่อน ท.อว ทัว ทัว ทัว เอก ทัว

 (ลั่นลั่นล้า ลั่นลั่นลั่นล้า)

สระอวคำ เธอต้องจำขึ้นใจ.....

 เอ้าอ่านไป ม.อว มัว เก่ง ม.อว มัว มัว มัว เอก มัว

 (ลั่นลั่นล้า ลั่นลั่นลั่นล้า)

สระอวไทย มีไม้หัน ว. ตาม

 อ่านได้ความไส่ตัว ย ก่อน ย.อว ยัว ยัว ยัว เอก ยัว

 (ลั่นลั่นล้า ลั่นลั่นลั่นล้า)

เพลงอ้วนนำเที่ยว

Key F

คำร้อง สกุนา นองมณี

ทำนอง อ. พัทธา กักคิบุรี เรียบเรียง วรวิทย์ เครื่องนันทา

♯^๕ Gm

เที่ยวทั่วไทยแวะชมนาบัว

E₇ F

เที่ยวฟาร์มวัว โคนมสุขใจ ทุ่งหญ้าเขียว

Gm E₇ ♯

นั่นตัวอะไร นกกระจอกเทศใจ สีขนขุนมัว

♯ Gm

เที่ยวสนุกหัวเราะกันไป

E₇ ♯ Gm

แต่หัวใจห้องฟ้าสลับ หากโดนฝนไข้หวัดพันพัว

E₇ ♯ Gm

เสียงกลองรัวหลบฝนทันที ที่ศาลาน้ำจ้วพอดี

E₇ ♯

ขรัวบุญมีท่านมีเมตตา

เพลงชุดร่วมรู้จักระประสม

แบบทดสอบการอ่านคำที่มีประสม

เอีย เอือ อัว

ชื่อ.....สกุล.....ชั้น.....

คำชี้แจง แบบทดสอบประกอบด้วยคำที่ประสมด้วย สระเอีย เอือ อัว จำนวน 40 คำ
นักเรียนอ่านออกเสียงทีละคำ อ่านถูกต้องคำละ 1 คะแนน

เสีย	เมีย	เปีย	เบีย	เตีย
เขีย	เขียร์	จัวเจีย	ไกล่เกลีย	อ่อนเพเลีย
ตัวเพเลีย	เรียราย	นัวเนีย	เขียน	เรียน
เรือ	เสื่อ	เฟื่อ	เกลื่อ	ผีเสื่อ
เชื่อ	เหลื่อเฟื่อ	นัวเปื่อ	เหงื่อไคล	เจือจุน
เหยื่อ	มะเดื่อ	เรื่องราว	เมืองหนาว	มะเขือ
วัว	ถั่ว	ตัว	รัว	กลัว
ทัว	มั่ว	ดอกบัว	ฝนรัว	พันพัว

ภาคผนวก ค

แบบคัดกรองบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
ลักษณะ **Profile** สำหรับเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้

แบบคัดกรองบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ชื่อ-นามสกุล.....เพศ.....

อายุ.....ปี.....เดือน วัน เดือน ปี พ.ศ.....

ชั้น.....วันที่ประเมิน.....ครั้งที่.....

คำชี้แจง

1. แบบคัดกรองฉบับนี้เป็นแบบจำแนกทางการศึกษา เหมาะสำหรับเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 – 9 ปี
2. แบบคัดกรองฉบับนี้แยกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2
3. สังเกตลักษณะ/พฤติกรรมหรือประวัติของเด็กซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกบ่อยๆ และทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” ที่ตรงกับลักษณะหรือพฤติกรรมนั้นๆ ของเด็ก
4. ผู้ทำการคัดกรองเบื้องต้นคือ ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด ได้แก่ ครูที่รู้จักเด็กเป็นอย่างดีอย่างน้อยเป็นเวลา 3 เดือน เพื่อให้เกิดความชัดเจน ถูกต้อง

ส่วนที่ 1 การสังเกตเบื้องต้น/ข้อมูลพื้นฐานของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ที่	ลักษณะ / พฤติกรรม	การสังเกต	
		ใช่	ไม่ใช่
1.	ดูฉลาดหรือปกติในด้านอื่นๆ นอกจากในด้านการเรียน		
2.	ต้องมีปัญหาทางการเรียน ซึ่งอาจทำไม่ได้เลยหรือทำได้ต่ำกว่า 2 ชั้นเรียน ในด้านใดด้านหนึ่งหรือมากกว่า 1 ด้าน ต่อไปนี้		
	1.1 ด้านการอ่าน		
	1.2 ด้านการเขียน		
	1.3 ด้านการคำนวณ		
3.	ไม่มีปัญหาทางด้านการเห็น การได้ยิน สติปัญญา หรือออทิสติก หรือจากการถูกละทิ้ง ละเลย หรือความด้อยโอกาสอื่นๆ		

เกณฑ์การพิจารณา

ถ้าตอบว่าใช่ 3 ข้อ แสดงว่ามีแนวโน้มที่จะเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรสังเกตในส่วนที่ 2 ต่อ

ผลการพิจารณาส่วนที่ 1

☐ พบ	☐ ไม่พบ (ถ้าพบสังเกตในส่วนที่ 2 ตก)
-----------------------------	--

ส่วนที่ 2 การสังเกตปัญหาทางการเรียนรู้ของเด็กในแต่ละด้าน

ที่	ลักษณะ / พฤติกรรม	การสังเกต	
		ใช่	ไม่ใช่
	1. ความบกพร่องด้านการอ่าน		
1.	อ่านไม่ได้		
2.	อ่านช้า อ่านคำต่อคำ จำคำไม่ได้		
3.	อ่านสะกดคำไม่ได้		
4.	อ่านซ้ำ อ่านข้าม หรืออ่านเพิ่มคำ		
5.	ผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้		
6.	อ่านสลับตัวอักษรหรือออกเสียงสลับกัน เช่น ม กับ น หรือ ค กับ ต		
7.	อ่านผิดประโยค หรือผิดตำแหน่ง อ่านหลงบรรทัด		
8.	ไม่รู้ความหมายของคำที่อ่าน		
9.	จับใจความสำคัญไม่ได้		
	2. ความบกพร่องด้านการเขียน ภาษาเขียน และการสะกดคำ		
1.	เขียนเป็นตัวอักษรไม่ได้		
2.	เขียนพยัญชนะหรือตัวเลขกลับด้าน คล้ายมองจากกระจกเงา		
3.	เขียนไม่ได้ใจความ		
4.	เขียนด้วยลายมือที่อ่านไม่ออก		
5.	เรียงลำดับตัวอักษรผิด เช่น สถิติ เป็นตติ		
6.	เขียนพยัญชนะหรือตัวเลขที่มีลักษณะคล้ายกันสลับกัน เช่น ม – น, ต – ค, พ – ย, b – d, p – q, 6 – 9		
	3. ความบกพร่องด้านการคำนวณ		
1.	นับจำนวนไม่ได้		
2.	ไม่เข้าใจค่าของจำนวน เช่น หน่วย ลิบ ร้อย พัน หมื่น เป็นเท่าใด		
3.	คำนวณ บวก ลบ คูณหาร ไม่ได้		
4.	คำนวณเลขที่มีการทดหรือการยืมไม่ได้		
5.	แก้ปัญหาโจทย์แบบง่าย ๆ ไม่ได้		
6.	ไม่เข้าใจหลักการพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ เช่น การจำตัวเลข รูปทรง คณิตศาสตร์ เข้าใจความหมาย สัญลักษณ์ เวลา ทิศทาง ขนาด ระยะทาง การจัดลำดับ การเปรียบเทียบ ฯลฯ		

เกณฑ์การพิจารณา

พิจารณาในด้าน

1. ความบกพร่องด้านการอ่าน

ถ้าตอบว่าใช่ 6 ข้อขึ้นไป แสดงว่ามีแนวโน้มที่จะเป็นบุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

2. ความบกพร่องด้านการเขียน

ถ้าตอบว่าใช่ 4 ข้อขึ้นไป แสดงว่ามีแนวโน้มที่จะเป็นบุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการคำนวณ ควรส่งต่อให้จิตแพทย์ หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาตรวจอีกครั้ง และให้การช่วยเหลือต่อความต้องการพิเศษทางการศึกษาของผู้เรียนต่อไป

ผลการคัดกรอง

☐	พบความบกพร่อง ด้าน (การอ่าน การเขียน การคำนวณ)
☐	ไม่พบความบกพร่อง

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้คัดกรอง	
(.....)	

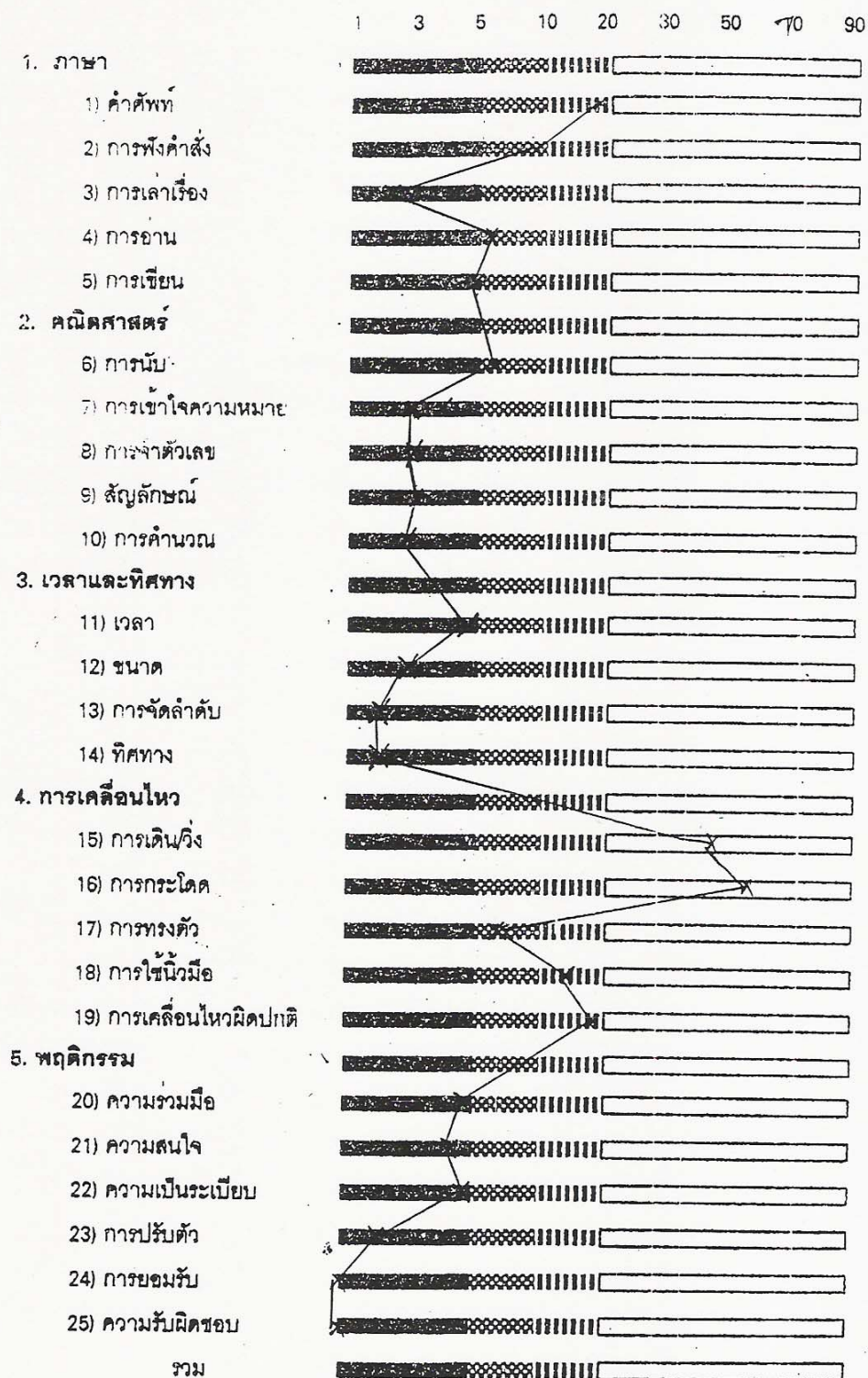
ลงชื่อ.....ผู้คัดกรอง	
(.....)	

Profile เด็กวัยเด็ก

ชื่อ(นักเรียน).....คนที่ 1.....อายุ.....๙.....ปี.....ชั้น.....ป.๓.....

โรงเรียน.....บ้านหนองหญ้าขาว.....

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

Profile สำหรับเด็ก

ชื่อ(นักเรียน).....คนที่ 2.....อายุ.....9.....ปี ชั้น.....4:3.....

โรงเรียน.....บ้านหนองหอยไผ่.....

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

1. ภาษา

1) คำศัพท์

2) การฟังคำสั่ง

3) การเล่าเรื่อง

4) การอ่าน

5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

6) การนับ

7) การเข้าใจความหมาย

8) การจำตัวเลข

9) สัญลักษณ์

10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

11) เวลา

12) ขนาด

13) การจัดลำดับ

14) ทิศทาง

4. การเคลื่อนไหว

15) การเดินวิ่ง

16) การกระโดด

17) การทรงตัว

18) การใช้นิ้วมือ

19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

20) ความร่วมมือ

21) ความสนใจ

22) ความเป็นระเบียบ

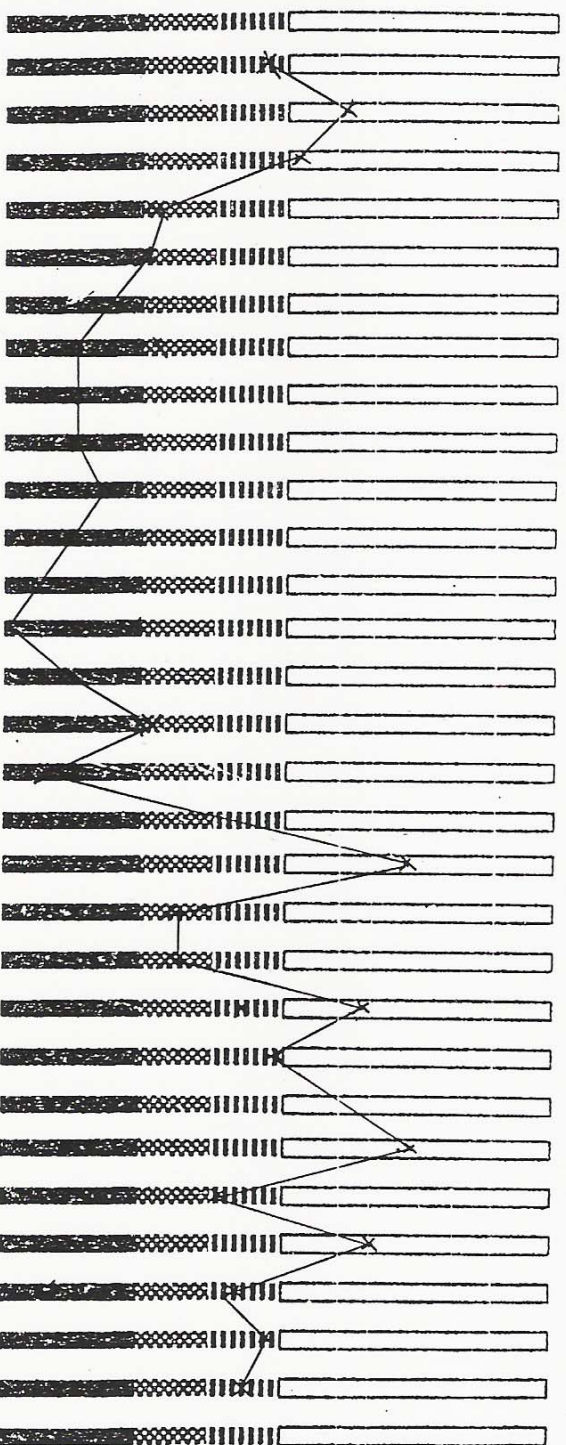
23) การปรับตัว

24) การยอมรับ

25) ความรับผิดชอบ

รวม

1 3 5 10 20 30 50 70 90

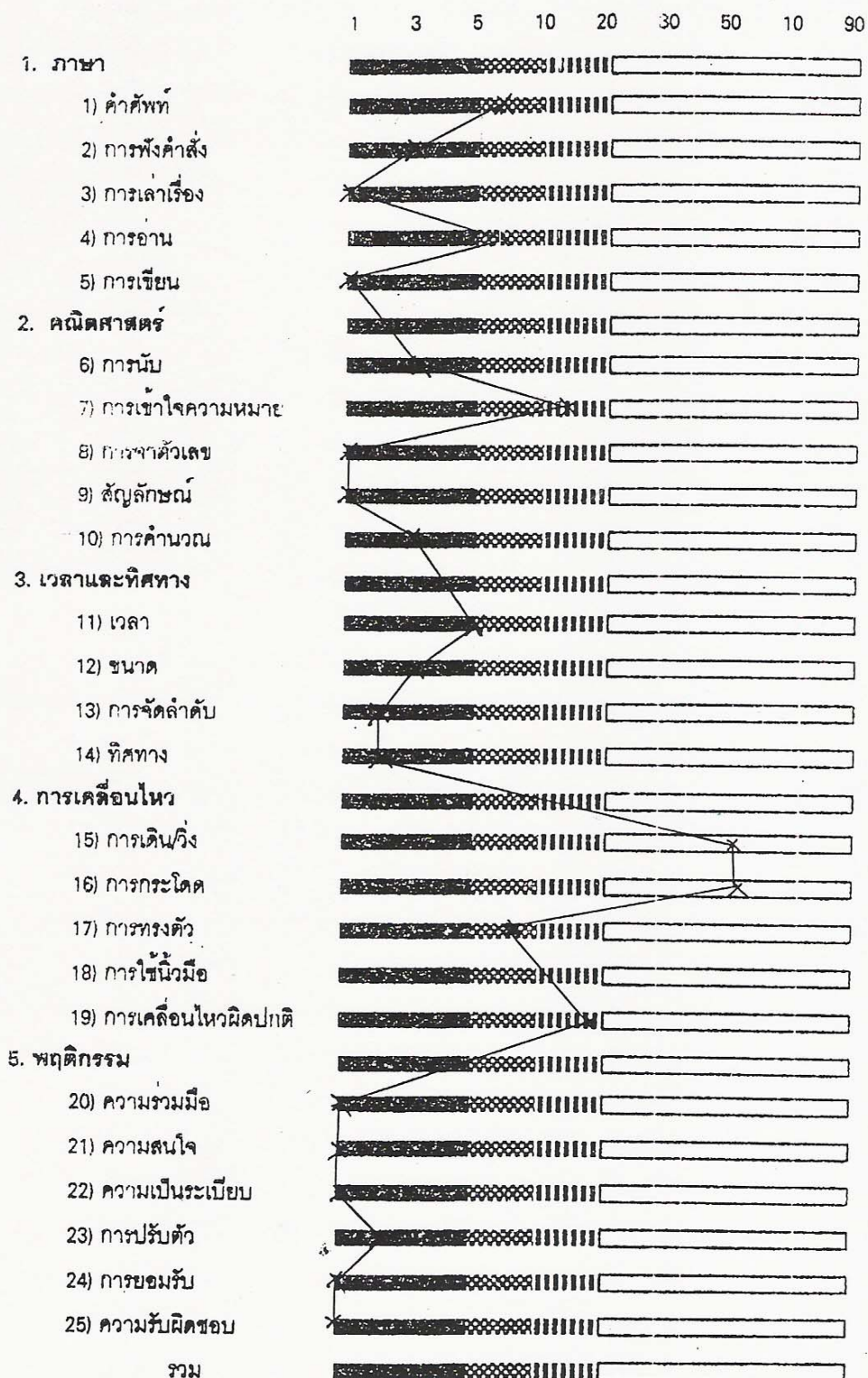

Profile สำหรับเด็ก

ชื่อ(นักเรียน) .. กานทิ 3 อายุ .. 9 ปี ชั้น .. ป. 2 ...

โรงเรียน .. บ้านหนองหอยโข่ง ..

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

Profile สำหรับเด็ก

ชื่อ(นักเรียน)...คนที่ 4.....อายุ...๗...ปี ชั้น...ป.๓...

โรงเรียน...บ้านหนองหอยโข่ง.....

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

1 3 5 10 20 30 50 10 90

1. ภาษา

1) คำศัพท์

2) การฟังคำสั่ง

3) การเล่าเรื่อง

4) การอ่าน

5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

6) การนับ

7) การเข้าใจความหมาย

8) การหาตัวเลข

9) สัญลักษณ์

10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

11) เวลา

12) ขนาด

13) การจัดลำดับ

14) ทิศทาง

4. การเคลื่อนไหว

15) การเดินวิ่ง

16) การกระโดด

17) การทรงตัว

18) การใช้นิ้วมือ

19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

20) ความร่วมมือ

21) ความสนใจ

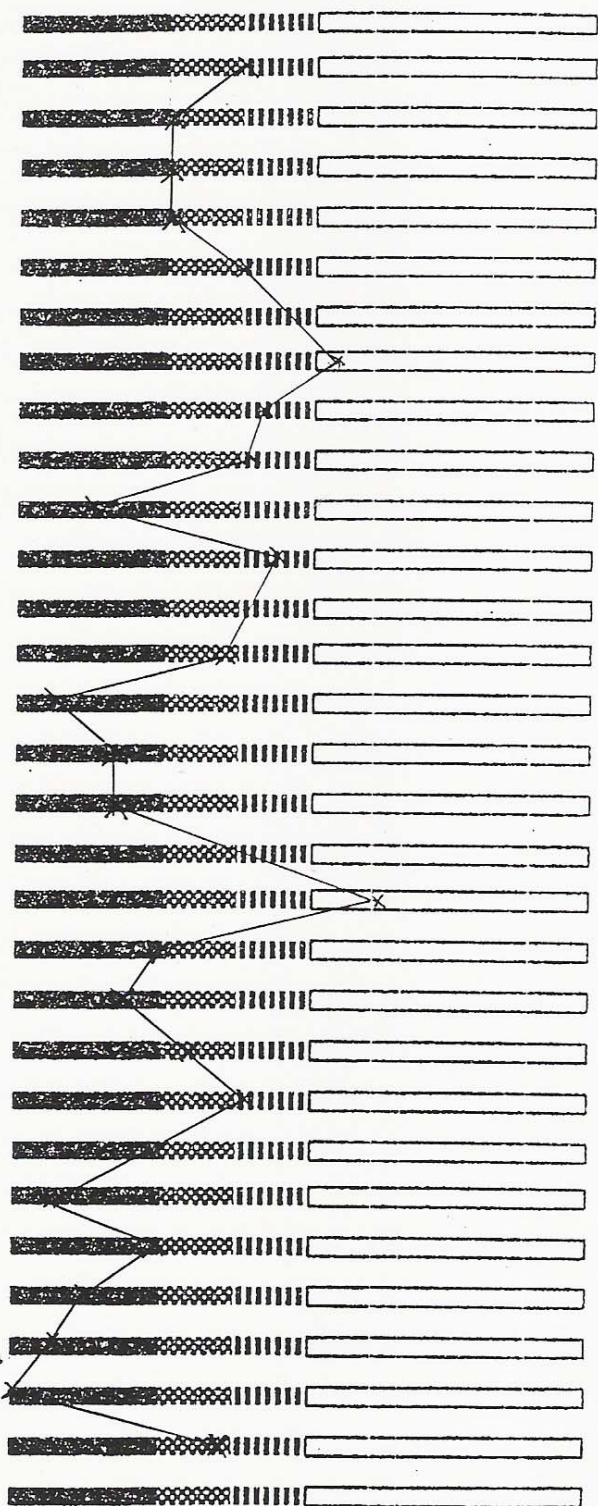
22) ความเป็นระเบียบ

23) การปรับตัว

24) การยอมรับ

25) ความรับผิดชอบ

รวม

Profile สำหรับเด็ก

ชื่อ(นักเรียน)...คนที่ ๕.....อายุ...๘...ปี ชั้น...ป.๒...

โรงเรียน...บ้านหนองหอยโข่ง.....

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

1 3 5 10 20 30 50 10 90

1. ภาษา

1) คำศัพท์

2) การฟังคำสั่ง

3) การเล่าเรื่อง

4) การอ่าน

5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

6) การนับ

7) การเข้าใจความหมาย

8) การจำตัวเลข

9) สัญลักษณ์

10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

11) เวลา

12) ขนาด

13) การจัดลำดับ

14) ทิศทาง

4. การเคลื่อนไหว

15) การเดินวิ่ง

16) การกระโดด

17) การทรงตัว

18) การใช้นิ้วมือ

19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

20) ความร่วมมือ

21) ความสนใจ

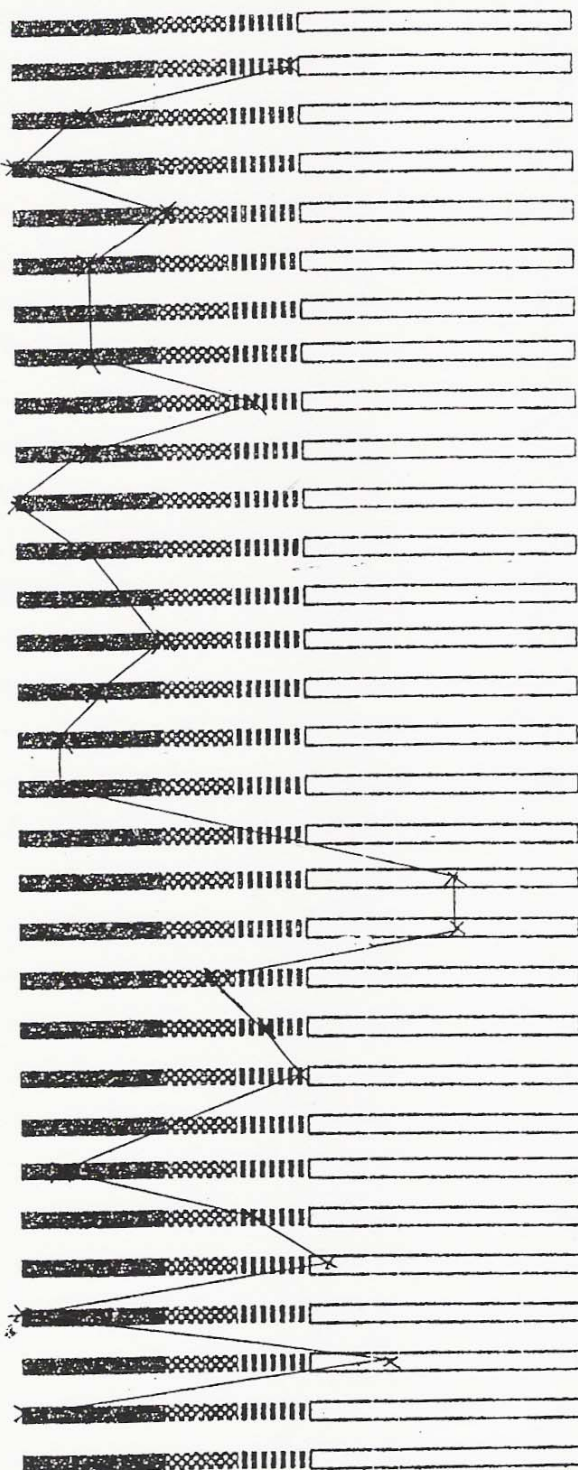
22) ความเป็นระเบียบ

23) การปรับตัว

24) การยอมรับ

25) ความรับผิดชอบ

รวม

Profile เด็กเล็ก,

ชื่อ(นักเรียน) ..คนที่ 6.....อายุ...8....ปี ชั้น...ป.2..

โรงเรียน...บ้านหนองหอยโง้ง.....

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่

1. ภาษา

1) คำศัพท์

2) การฟังคำสั่ง

3) การเล่าเรื่อง

4) การอ่าน

5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

6) การนับ

7) การเข้าใจความหมาย

8) การจำตัวเลข

9) สัญลักษณ์

10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

11) เวลา

12) ขนาด

13) การจัดลำดับ

14) ทิศทาง

4. การเคลื่อนไหว

15) การเดินวิ่ง

16) การกระโดด

17) การทรงตัว

18) การใช้นิ้วมือ

19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

20) ความร่วมมือ

21) ความสนใจ

22) ความเป็นระเบียบ

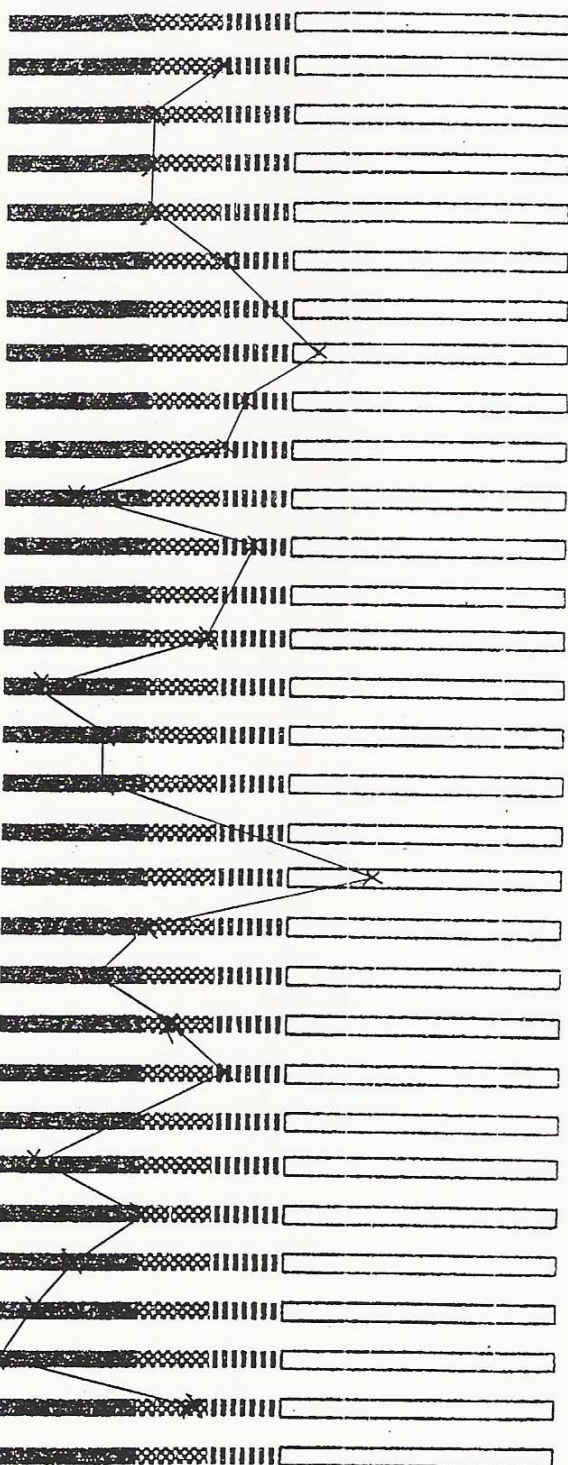
23) การปรับตัว

24) การยอมรับ

25) ความรับผิดชอบ

รวม

1 3 5 10 20 30 50 10 90

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสกุณา นองมณี
วัน เดือน ปีเกิด	24 พฤศจิกายน 2503
สถานที่เกิด	93 หมู่ 5 ตำบลปันแต อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง 93110
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	241 หมู่ 7 ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล 91110
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	
ปัจจุบัน	ครู คศ.2
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล 91110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2522	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพัทลุง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง
พ.ศ. 2526	ค.บ. ครุศาสตร์บัณฑิต (วิชาเอกสุขศึกษา) วิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2549	กศ.ม. การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

